UKRAINIAN NEWS
The only Ukrainian Weekly
West of Winnipeg
10967 - 97 Street
Edmonton, Alta., Canada
Phone 422-5708

RETURN REQUESTED

Річна передплата
в Канаді — $6.00
Окреме число: 20 центів
Поза Канадою: $7.50
Зміна адреси: 15 центів

УКРАЇНСЬКІ ВІСТІ

UKRAINIAN NEWS

1
ЛЮТОГО
Число
No 5
Тижневик „УВісті" виходить щочетверга в Едмонтоні
РІК XLV VOL. XLV
FEBRUARY 1, 1973

УМОВИ ПЕРЕМИР'Я В В'ЄТНАМІ

Після заключення перемир'я, уряди США та Північного В'єтнаму устійнили перемир'я, що їх подаємо нижче.

Всі бойові дії мали бути припинені в 6 години вечора в суботу, 27 січня. Одначе вже другого дня, після того, північні в'єтнамці порушили цю першу умовину 460 разів, стріляючи дальше на південних в'єтнамців.

Всі американські воєннополонені мають бути звільнені протягом 60 днів. США кажуть, що вони припускали, що в Північному В'єтнамі в полоні є понад 1,300 американських вояків. Уряд Північного В'єтнаму подав імена лише 555 американських полонених, а прибл. 317 є в північнов'єтнамському полоні на терені сусідної держави Ляос. Згідно з американськими даними, у Північному В'єтнамі повинно було бути 591 американських воєннополонених ,але дехто з них міг у міжчасі померти.

Протягом двох місяців США відтягнуть з Південного В'єтнаму всіх своїх вояків. Зате всі південнов'єтнамські та північнов'єтнамськ вояки залишаться й надалі на своїх становищах. Згідно з американськими інформаціями, на території Північного В'єтнаму перебуває тепер 140,000 північно-американських вояків, які залишаться там й надалі.

В 30 днів, після підписання перемир'я, відбудеться міжнародна конференція, що в ній візьмуть участь: США, Північний В'єтнам, Китай, СССР, Англія, Канада, Індонезія, Мадярщина, Польща, Південний В'єтнам та південні-в'єтнамські партизане — в'єт - конґ і секретар ОН К. Вальдгайм. Завдання конференції буде підтвердити умову, що її підписали США та Північний В'єтнам й ґарантувати збереження миру в В'єтнамі.

США зобов'язалися не вмішуватися за допомогою війська у внутрішні справи Південного В'єтнаму.

Протягом 60 днів США та всі інші держави, що брали участь у війні в Південному В'єтнамі, заберуть з В'єтнаму всі свої військові бази.

Ані вояки Південного В'єтнаму, ні в'єтнамські партизани в'єтконґ не мають права діставати ніяких нових воєнних матеріялів на терен Південного В'єтнаму, хиба заступити новими матеріялами знищені, чи пошкоджені.

Протягом 90 днів мають бути звільнені всі цивільні в'єтнамці що їх заарештовано в Південному В'єтнамі.

США та Північний В'єтнам погодилися, що південні в'єтнамці мають самі вирішити, загальним голосуванням під наглядом міжнародньої комісії, якої форми правління вони хочуть й їм має бути забезпечена повна суверенність. Уряд Південного В'єтнаму та в'єтнамські партизане погодилися забезпечити південним в'єтнамцям всі права, а саме слова, преси та політичної діяльности.

Покищо кордоном між Північним та Південним В'єтнамом залишається 17а параделя, але уряди обох В'єтнамів будуть старатися ,шляхом переговорів, дійти до об'єднання та злуки в одну державу.

Перемир'я не обов'язує в Ляос та Камбоджі, але звідтам повинні забратися всі чужі вояки, а ті, що там залишаться (американські) мають заперестати всіх бойових дій. В обох країнах США мають великі військові з'єднання та багато бойових літаків.

США зобов'язалися допомогти обом частинам В'єтнаму в відбудові знищеної війною країни.

Уряди обох В'єтнамів зобов'язалися не входити в союз із ніякими державами, що міг би бути загрозою для другої частини В'єтнаму.

Такі є умовини перемир'я, а час покаже, як обі сторони будуть їх додержувати.

Жертви й кошти війни в В'єтнамі

В В'єтнамі згинуло від 1961-1972 р. 45,928 американських вояків, а понад 300,000 було поранених. В боях згинуло 180,67 південних в'єтнамців та прибл. 921,350 північних в'єтнамців. Від 1965 до 1972 р. згинуло в В'єтнамі 415,000 цивільних осіб, а 935,000 осіб було поранених.

США видали на війну в В'єтнамі 137 мільярдів долярів. В В'єтнамі служило при війську 2.6 мільйонів американців, які постійно змінювалися, а 700,000 вояків служило в інших країнах південно-східної Азії, або на воєнних суднах поблизу В'єтнаму.

Понад 6 мільйонів в'єтнамців мусіли залишити свої хати й тинятися по інших околицях, бо в їхніх околицях шаліла війна. Кромі того багато втікачів було теж в Ляос та Камбоджі, куди поширилася війна.

США стратили в часі війни 3,700 різних літаків та 4,900 гелікоптерів. 1,100 літаків було збито над Північним В'єтнамом.

Американськ літаки скинули на країни ,де велася в'єтнамська війна, 7.1 мільйонів тонн бомб, тобто втроє стільки ,як в часі другої світової війни, а вдесятеро стільки, як в часі війни в Кореї.

Американські сателіти кружляють постійно

Від 1958 р. США вислали в міжплянетні простори 815 сателітів. З яких було 115 цивільних сателітів, а 700 сателітів служили військовим цілям. Кошт побудови та висилки сателітів у міжплянетні простори перейшов суму 27 мільярдів долярів. З того тепер ще кружляють у міжплянетних просторах 55 цивільних та 282 військових сателітів.

Завдання сателітів є різні. Одні з них досліджують погоду в цілому світі й сповіщають заздалегідь про надходячі бурі. Інші досліджують магнітні поля кругом Землі та причини полярного сяйва. Ще інші шукають за природними багацтвами в надрах Землі. Окремі сателіти служать для орієнтації суднам на морі ,щоб судна могли орієнтуватися, де вони є та куди їм плисти. Сателіти, що служать для телефонічних та телевізійних передач, можуть передавати нараз 5,000 телефонічних розмов та 12 кольорових телевізійних передач.

Вкінці військові сателіти досліджують територію СССР та Китаю, викриваючи місця, де складені ракетні бомби та інші далеконосні ракети.

Очевидно, що й СССР має своїх сателітів у міжплянетних просторах. Одначе їхня кількість та їхні завдання є оповиті таємницею.

В'єтнам дістав зброї за 5 мільярдів

Американський секретар оборони М. Лерд сказав перед сенатською військовою комісією, що США передали Південному В'єтнамові зброї та всякого військового виряду загальної вартости понад 5 мільярдів долярів. Кромі того американські інструктори вишколювали південно-в'єтнамських вояків в орудуванні реактивними бойовими літаками та великими транспортовими літаками американського виробництва. На думку Лерда, південні в'єтнамці зможуть себе самі належно боронити перед можливим нападом північних в'єтнамців.

Канада купує оливу за кордоном

Протягом перших дев'яти місяців Канада спровадила з-за кордону бл. 38 мільйонів фунтів кокосової олії, понад 36 мільйонів фунтів пальмової, понад 30 мільйонів фунтів олії з сої, бл. 16 мільйонів фунтів кукурудзяної олії, 16 мільйонів фунтів бавовняної олії, 13 і ½ мільйона фунтів олії з земляних оріхів („пінат") та понад 4 мільйони фунтів соняшникової олії. Найбільше олії закуплено в Маляйзії.

3,000 ЧУЖИХ ВОЯКІВ НАГЛЯДАЮТЬ ПЕРЕМИР'Я

3,000 вояків із Канади, Польщі, Індонезії та Мадярщини мають наглядати за додержуванням умовин між собою такі умовини перемир'я. Всі чужі вояки будуть озброєні лише револьверами й не матимуть права вмішуватися в ніякі бої, лише голосити порушення умовин перемир'я окремій комісії. Канадська група вояків уже прибула до В'єтнаму.

ПРЕМ'ЄР ІЗРАЇЛЯ В ПАПИ

Прем'єр Ізраїля Ґолда Меїр відвідала Папу Павла VI. Про ці відвідини появилися були в газетах суперечні вістки відносно того, на чиє бажання відбулася авдієнція та в якому тоні була ведена розмова. Жидівські газети закидали деяким ватиканським достойникам, яких вони підозрівають у прихильности до арабів, що вони подали невірно перебіг розмови й відтак подали свій комунікат. Та то все остатно неважне. Важне те, що Ґолда Меїр була в Папи й в часі розмови Папа поруши справу Святих Місць в Ізраїлі, справу арабських виселенців, чи радше втікачів та можливостей замирення між Ізраїлем та арабами. Як відомо, Ватикан від давна обстоює думку, що Єрусалим повинен бути міжнародним містом, до якого мали би доступ християне, жиди та мусульмане, бо всі ці три віровизнання мають у Єрусалимі свої святині та пам'ятні місця. Уряд Ізраїля став на становищі, що Єрусалим залишиться назавжди столицею Ізраїля, але всім іншим віровизнанням буде забезпечений доступ до Святих Місць та їх охорона.

Прем'єр Меїр висунула справу переслідування жидів й дорікала Папі, що Папа, який обстоює арабські кривди, не заступається за переслідуваними жидами.

Розмова закінчилася запевненням Папи, що він „буде старатися зробити все можливе, щоб довести до миру на Близькому Сході".

ФАШИСТИ ЗРОСТАЮТЬ У СИЛУ

В Римі відбувся конґрес нео-фашистівської організації — „Італійський суспільний рух", — що є спадкоємцем ідей кол. італійського диктатора Муссоліні. В конґресі взяло участь 1,300 делеґатів, які з тугою згадували часи Муссоліні ,коли „в Італії панував мир і лад". Члени неофашистівської партії зобов'язалися боротися за „мир і лад в Італії за всяку ціну". Конґрес перевибрав провідником партії 58-річного Дж. Алміранте, що счолює цю організацію вже п'ятий рік. Під його проводом нео-фашисти зросли в силу й стали четвертою, що до кількости членів, партією в Італії.

ЗИМОВИЙ КАРНАВАЛ З "ДІДОМ МОРОЗОМ" відбувається щороку в місяці лютому в місті Квебеку. Вершком карнавалових забав є барвиста нічна парада з гарно прибраними автомобілевими плятформами, що їх представлено на світлині. фото: Туристичне бюро канадського уряду.

Голодівка в таборах у СССР

ПРОВІДНИКАМИ ШТРАЙКУ БУЛИ ГОЛОВНО УКРАЇНЦІ

Західно-европейські газети принесли вістку, що на початку грудня м.р. „українські націоналісти, прихильники релігійного опору та балтицькі сепаратисти, як також різні особи, засуджені за антисовєтську пропаганду" влаштували в кількох концентраційних таборах (вони звуться офіційно трудові табори") протест у формі голодівки. Голодівка тривала п'ять днів й мала закінчитися 10 грудня, тобто в „Міжнародний день прав людини". В вістці подане ім'я одного з провідників штрайку, а саме: Миколи Бондара.

Каторжники штрайкували проти нелюдських умов таборового режиму, а особливо проти надужить таборових поліцистів, що доводить часто до смерти каторжників. Тут учасники голодівки мали на увазі передчасну смерть письменника Юрія Галанскова, який помер перед місяцем буцімто після операції сліпої кишки („улькус-а").

Одночасно зі штрайком в'язнів їхні однодумці, громадяни західних держав, влаштували на Червоній площі в Москві демонстрацію проти доптання людських прав та політичних свобід совєтським урядом. Один італієць, один француз та один норвежець, прихильники руху оборони політичних в'язнів, влаштували 8 грудня демонстрацію серед білого дня в центрі Москви. Вони були одягнені як в'язні й роздавали на Червоній площі в Москві летючки, домагаючись свободи друку та слова для противників совєтської власти та протестували проти терору КГБ у відношенні до противників теперішньої совєтської власти. Численна публіка, що була на Червоній площі, зацікавилася живо демонстрацією, яка одначе тривала дуже коротко, бо скоро з'явилося трьох цивільних поліцистів із КГБ, які арештували демонстрантів. Про арешт поліція повідмоила посольства арештованих, а їхні приятелі ,що мали теж брати участь у демонстрації, подали то до відома кореспондентам західної преси.

Майже в тому самому часі відбулися маніфестації солідарности з в'язнями в СССР у багатьох містах Европи. З нагоди „Міжнародного дня прав людини" розвішено відповідні афіші й заклики та проведено збори по університетських осередках. Протестаційним рухом кермувала організація „Европейська цивілізація". Такою самою діяльністю займається „Товариство допомоги політичним в'язням у Парижі, група „Смоґ" та скандинавські комітети дії на користь Східної Европи.

Совєтські диссиденти

Між совєтськими диссидентами, тобто противниками теперішнього комуністичного ладу, є чимало визначних совєтських громадян та дітей різних кол. совєтських достойників. Одним із таких противників є внук кол. совєтського міністра закордонних справ Літвінова Павло Літвінов, що відбув чотирилітнє покарання в каторжних таборах на Сибірі за те, що протестував на Червоній площі в Москві проти окупації Чехословаччини совєтськими військами. Він вийшов недавно на волю. До противників теперішнього режиму належить теж визначний совєтський фізик В. Чалідзе, який тепер побуває в США, де виголошує доповіді про потребу лагіднішого курсу в СССР. Совєтський уряд вже унешкідливив Чалідзе, бо відібрав йому совєтський пашпорт, а тим самим і право повороту до СССР.

В Англії перебуває тепер на студіях другий совєтський фізик Ж. Медведєв, який написав книжку з критикою совєтської системи. Загально припускають, що й йому відмовлять права повороту до СССР.

В совєтському каторжному таборі вмирає на сухоти молодий совєтський письменник В. Буковський, а недавно помер в каторжному таборі, серед не дуже невияснених обставин, 33-річний письменник Ю. Ґаланސков.

66-річний заслужений совєтський військовик ґенерал П. Ґріґоренко, який теж виступав в обороні покривджених кримських татар та інших арештованих за політичні провини, перебуває в шпиталі для умово хворих, де його „лікують" відомими методами.

Рух спротиву в СССР прибирає щораз то ширші розміри й навіть жорстокі репресії КГБ не можуть його зупинити.

Будуть нормувати годівлю індиків

В місяці лютому відбудуться публічні переслухання в Оттаві, Труро, Нова Скошія та в Ванкувер у справі годівлі індиків у Канаді. Федеральне міністерство рільництва переводить публічні переслухання, щоб унормувати годівлю індиків у поодиноких провінціях. Згідно з пляном міністерства, Оттава буде устійнювати кілько індичого м'яса треба в Канаді й, відповідно до того, буде призначувати кожній провінції, кілько індиків вона має годувати. Найбільше індиків повинно годувати Онтаріо ,за ним мали би йти Квебек, Британська Колюмбія, Алберта ,Манітоба та Саскачеван. Цьогорічну квоту устійнено на 210 мільйонів фунтів й розділено на поодинокі провінції відповідно до вищеназваного ключа.

Короткі вістки

• **В Едмонтоні має бути** третя телевізійна станція. Про дозвіл вести стнцію стараються п'ять різних компаній.

• **Коштом 57.7 мільйонів** долярів збудують в Калґарі нове летовище, через яке зможе перейти річно два мільйони пасажирів.

• **Едмонтонська рада** сепаратних шкіл вирішила, що учні сепаратних шкіл можуть ходити до якої захочуть сепаратної школи в Едмонтоні. Досі кожний учень мусів ходити до тої сепаратної школи, що була на його території.

• **Керівники албертських** відділів збіжжевої компанії „Алберта віт пул" пропонують 4% знижки на закупні штучних погноїв, якщо фармери закуплять погної перед кінцем березня.

• **Федеральний уряд** призначить незабаром 100 мільйонів долярів річної допомоги для муніципалітетів та провінційних урядів на купно землі під нові оселі.

• **Мешканці більших** канадських міст переходять жити до великих будинків-апартментів. В 1971 р. жило в апартментах на 28% більше канадців, як у 1961 р.

• **Саскачеванський уряд** призначив 10 мільйонів долярів на закуп землі від фармерів, що не хочуть займатися фармеркою. Досі продали землю 294 фармерів. За 114,560 акрів уряд заплатив 8,200 080 дол.

• **Канадський міністер** державної оборони Дж. Річардсон заповів, що Канада відбуде незабаром розмови з США в справі продовження умови про вдержування американської оборонної системи на Півночі Канади. Канадський уряд задумує продовжити умову.

• **Еспанські єпископи** виготовили проєкт нового конкордату, який має нормувати відносини між Еспанською Католицькою Церквою та еспанським урядом. Проєкт вислано до Ватикану для перевірки. Проєкт домагається більших прав для Церкви в Еспанії.

• **Німецький канцлер** Віллі Брандт та французький президент Дж. Помпіду відбули дводенні розмови в справі різних европейських проблем, які є до вирішення.

• **Совєтський прем'єр** А. Косиґін відвідає в 1973 р. Швецію. Косиґін був у Швеції давніше в 1968 р.

• **Американська поліція** арештувала на американсько-мехіканському кордоні 47 перемитників наркотик: маріхуани, героїни та кокаїни, що їх було разом бл. 10,000 фунтів.

• **В північно-східній** Франції знайдено 10 тонн гарматних стрілен, які там закопали німецькі вояки під час другої світової війни.

• **Секретар румунської** комуністичної партії Н. Чаушеску побував у Пакістані із дружиною та 40-особовою делеґацією. Ціллю відвідин: нав'язання господарської співпраці між обома державами.

• **Король Саудської Арабії** Фейзаль відкрив святкування у мусульманській відпустовій місцевости Мекці, де було бл. 2 мільйони прочан-мусулман із 64 країн. Фейзаль закликав мусулман до „святої війни" з Ізраїлем.

• **Керівник англійської** таємної розвідчої служби, його ім'я нікому невідоме, зголосив, що уступає зі свого становища, бо його 25-річного сина й невістку арештовано за те, що мали наркотик-героїну.

• **Американська фабрика** автомобілів візвала власників 3.6 мільйонів особових автомобілів у США — Шевроле, Бюік, Олдсмобіл та Понтіяк — привезти їх до ґереджів для забезпечення керівниці перед піском. Власників повідомлять ґереджі особисто.

• **Невідомий справник** підпалив п'ятиповерховий будинок у Бостон, США, де були приміщені консуляти Ізраїля та Ірляндії. Шкода перевищає 400,000 дол.

• **Після 25 років**, до пристані в Ню Йорку прибуде перше совєтське пасажирське судно Михайло Лермонтов. Досі США не дозволяли совєтським пасажирським суднам причалювати до американських портів.

• **В Каліфорнії** випробували автомобіль, порушуваний природним ґазом. Від запальнички загорів ґаз, що витікав із нещільного автомобілевого збірника й автомобіль експлодував. Водій автомобіля був поранений на лиці та на руках.

• **В США є 248 мільйонів** акрів лісу, де не можна рубати дерева. Ця площа дорівнює площі Норвеґії, Швеції, Данії, Австрії, Швайцарії, Бельгії та Голляндії разом взятих.

• **США зібрали в минулому** році 5 мільярдів 473 мільйони збіжжя, на 3% менше, як в рекордовому році на збіжжя 1971.

ТРИДЦЯТ ДРУГА НЕДІЛЯ
11 лютого

ПЕРШИЙ ЛИСТ ДО ТИМОТЕЯ: зач. 285

Сину Тимотею, слово є вірне і достойне всякого приняття. Бо на це трудимося і зносимо наругу, що надіємося на Бога живого, котрий є Спасителем усіх людей, передовсім вірних. Це проповідуй і навчай.

Ніхто нехай не гордує твоїм молодим віком, але будь взором для вірних у слові, в житті, в любові, в вірі, в чистоті.

Поки не прийду, займайся читанням, напоминанням, наукою. Не занедбуй тої благодаті в собі, що дана тобі пророцтвами, з положенням рук священства. Над цим роздумуй, у цім перебувай, щоб твій поступ був явний для всіх.

СВЯТА ЄВАНГЕЛІЄ ВІД ЛУКИ: зач. 99

У той час Ісус проходив через Єрихон. І ось чоловік, на ім'я Закхей, — а був він старший над митарями і багатий — і бажав бачити Ісуса, хто він, та через народ не міг, бо був малого зросту. І побігши наперед, виліз на морву, щоб побачити його, бо туди мав переходити.

А коли Ісус прийшов на те місце, споглянувши вгору, сказав до нього: „Закхею, поквапся злізти, бо сьогодні треба мені бути в твоїм домі".

Він зліз поспішно і прийняв його, радіючи. І, бачивши всі, негодували, кажучи, що зайшов у гостину до грішної людини. Закхей же, ставши, сказав до Господа: „Ось половину мого майна, Господи, даю вбогим; а як кого скривдив, верну вчетверо".

Ісус сказав до нього: „Сьогодні спасіння прийшло на цей дім, бо й він син Авраамів; прийшов бо Син чоловічий спасти і знайти, що згинуло".

Міжобрядовий комітет

Членами новозорганізованого Канадського міжобрядового комітету є: ВПреосв. архиєпископ М. Бодо, митрополит Максим (Германюк), Преосв. И. М. Цімічеля і Преосв. М. Руснак.

Комітет займається справами, що повстають з обрядових різниць. Недавно у Вінніпезі відбулося засідання комітету. На ньому обговорювано справи зміни обряду, існування етнічних і релігійних меншостей у Католицькій Церкві, застосування декретів 2-го Ватиканського Собору у відношенню до Східних Церков, а найбільше говорено про ролю новозорганізованого Комітету.

ЦАРСТВО БОЖЕ

о. М. НИЧКА ЧСВВ

Частина друга

ДВА РОДИ СЛУХАЧІВ...

Господь наш Ісус Христос ще яскравіше насвітлив і змалював вартість і користь з тих людей, що слухають Боже слово й зберігають його, або не зберігають.

У св. Матея читаємо такі ясні слова: „кожен, хто слухає мої слова й не виконує їх, подібний до необачного чловіка, який збудував свій дім на піску. Полилася злива, розлилися ріки, подули вітри й ударили на той дім і він повалився й руїна його була велика". Мт. 7,26. Яка користь із труду будови, як фундаменти слабкі. Небезпечно жити в такому домі. У часі негоди то руїна й смерть для мешканців.

Але далі каже Христос: „хто слухає ці мої слова і виконує їх, подібний до розумного чоловіка, який збудував свій дім на скелі. Полила злива, потоки розлилися, подули вітри й натиснули на той дім та він НЕ повалився, бо був збудований на скелі... І як він скінчив ці слова ,нарід не міг надивуватися його навчанню". (Мт. 7,24).

* * *

НА РОЗДОРОЖЖІ...

Як бачимо перед нами є дві можливости, дві дороги: перша — слухати Божого слова, знати Божий закон, знати про св. Тайни й залишатися байдужими супроти них: або друга дорога — слухати Божого слова, знати Божий закон і зберигати його та користати зо св. Тайн. Перша дорога легка. Вона не вимагає від нас ні труду, ні жертви, ні поздержливости. Друга дорога тяжча. На ній треба жертви й без труду не обійдеться. Перша дорога широка й на ній багато народу товпиться — 75% всіх християн! На другій дорозі менше людей — всього 25%, четвертина! Ця дорога вузька й скалиста. Та вона веде до Бога, до щастя, до спокою! Широка, легка та похила дорога веде на загибель, а вузька й терниста веде до спасіння — сказав Христос!..

Є ще одн місце в св. євангелиста Луки, яке відноситься до тих, що знають і чують Боже слово, але не творять його. Каже Христос: „той, що знав волю свого пана... не зробив по його волі буде ТЯЖКО битий. А той, що не знав тієї волі і зробив щось каригідне, буде мало битий. Від усякого, кому більше дано, більше вимагатимуть від нього". (Лк. 13.)

ХРИСТИЯНИН І СПІЛЬНОТА

Щоб бути людиною, замало їсти, спати, працювати та ходити сюди-туди. Щоб бути вповні людиною, треба знати свою ціль, своє призначення! Треба знати своє відношення до свого Творця ,до своїх ближніх, що їх зустрічаємо кожного дня. Треба зберегти рівновагу й справедливість: віддати Богові те, що Боже, своїй душі те, чого вона потребує, а тілу, що йому належить! Треба дати дітям своїм те, що їм буде потрібне в житті! Діти мають віддати батькам, що їм належиться: пошану, послух і забезпечення на старші літа! Віддати державі те, до чого вона має право. А держава має забезпечити своїх громадян спокійним життям, має ґарантувати їм фізичну безпеку, охорону їхнього майна, життя, можливість розвитку особистих здібностей. Держава має забезпечити свободу думки, слова, свободу релігійної приналежности! Якщо ті всі забезпеки існують,, й права й обов'язки сповнені, то в такій спільноті - державі буде спокій лад і добробут!

У творенні такої спільноти повинні брати участь усі християни. Християни мають право вимагати, щоб був зберіганий природний і Божий закон у спільноті, щоб шанувалося Боже ім'я. Християни повинні вимагати від своїх представників, яких вибирають до парляменту, щоб вони поступали справедливо, щоб у державі рядив здоровий глузд, християнська мораль, а не такі провідники, що в них нема нічого святого, нічого поважного, а до того ще може голова задурманена наркотиками. У тій ділянці в Канаді перед нами широке поле діяльности в наших часах. Йде широка кампанія за вбиванням небажаних дітей! Яка відповідь на те наших християнських організацій? Жадна, або слаба! Пишуть і доказують, що нікотина шкодить людському здоров'ю, що алькоголіків щораз більше, а хочуть відкрити дорогу ще й наркотичній маріхуані тому, що зіпсута частина молоді того бажає! Де хрестоносний похід проти того зіпсуття морального, що заливає наші кіна, видавництва?! Що роблять ті що їх Бог поставив на сторожі закону й здрового людського глузду.

Богослуження: лютий

о. П. Шиндюк
10905 - 102 Стр.
Ґренд Прері, Алберта
Тел.: 532-1169 або 532-9537
4. — Ройс 10 рано; Кситуан 4 попол.
18. — Ріно 10 рано; Гай Прері 4 попол.
25. — Норт Стар 10 рано; Гайнс Крік 4 попол.

о. Г. Гурко
P.O. Box 8, Radway
Ph. 736-3501
4 лютого — Радвей 10.30
11. — Восетна 10.30
15. — Радвей 10.30
18. — Смокі Лейк 10.30
25. — Смокі Лейк 10.30

о. М. Гураль
11523 - 78 Ave., Edmonton
Ph. 436-3018
4 лютого — Карвел год. 10.30
11. — Едсон год. 10.30
18. — Черґіл год. 10.30
21. — Менлі год. 10.30

о. Є. Дмитрук
11139 - 110 A Ave., Edmonton
Ph. 424-1472
4. — Делф
11. — Лемонт
12. Трьох Святителів — Восток Св. Михаїла
15. Стрітення Господнє — Делф
18. — Восток св. Михаїла
25. — Ст. Майкел

о. Ол. Захаріясевич
P.O.B. 215, Holden
Ph. 688-3835
4 лютого — Голден год. 8.30 читана; Дейзленд год. 10.30
11. — Голден год. 8.30 читана; Коперник год. 10.30
18. — Голден год. 8.30 читана; Голден-фарми год. 10.30
25. — Голден год. 10.30 співана

о. Б. Карчек
P.O. Box 391, Athabasca
Phone: 675-2593
4 лютого — Росінгтон 10.30
11. — Атабаска 10; Просперіті 12
15. Стрітення — Фрейнс 11
18. — Річмонд Парк 11
25. — Атабаска 10; Бойл 12

о. Б. Лисак
P.O.B. 58, Myrnam, Ph. 366-3896
4 лютого — Мирнам 10.00; Боґелон 11.30
11. — Файделіті 10.30
18. — Мирнам 10.00; Моркемб 11.30
25. — Ллойдмінстер 10.30

о. П. Литвин
Two Hills, Alta
Ph. 657-2345
4 лютого — Ту Гилс год. 10
11. — Ту Гилс год. 9; Новий Київ 10.30
18. — Ту Гилс год. 9; Плейн Лейк 10.30
25. — Ту Гилс год. 9; Новий Київ 10.30

о. М. Мартинків
12204 - 113 Ave., Edmonton
4 лютого — Кемроз 10.00
11. — Кемроз 9.00; Равид Гіл 11
18. — Гей Лейкс 10.00
25. — Кемроз 9.00; Равид Гіл 11

о. П. Петришин
Box 83, Redwater, Alta
Phone: 735-3952
4. — Редвотер 10.30
11. — Редвотер 9; Федора 10.30
18. — Редвотер 9; Вог 10.30
25. — Редвотер 10.30

о. Р. Стародуб
P.O. Box 227, Innisfree
4 лютого — Левой 10.30
11. — Ренфурлі 10.30
12. — Іннісфрі 10 ренч 10.30
15. — Іннісфрі 11 ренч 10.30
18. — Менвіл 10.30
25. — Іннісфрі-місто 10.30

о. К. Стангрет
P.O. Box 322, Vilna
Ph. 636-3543
4. лютого — Вілна
11. — Стрий
12. Трьох Святителів — Сокаль
18. — Спедден
25. — Лак ла Біш

о. І. Черкавський
P.O. Box 141, Derwent
Ph. 948-3730
4 лютого — Дервент 10.30
11. — Дервент 9.00; Елк Пойнт 11.00
12. Трьох Святителів — Дервент 10.30
15. Стрітення — Дервент 10.30
18. — Дервент 9.00; Вермілйон 11.00
25. — Дервент 10.30

САСКАЧЕВАН
Арран — округа
4 лютого — Пеллі. год. 9.00 рано Сл. Божа; Арран-Місто, год. 10.30 рано спів. Сл. Божа
11. — Арран-місто год. 9.00 рано Сл. Божа; Пеллі год. 10.30 рано спів. Сл. Божа
12. Трьох Святих — Арран-місто год. 9.00 рано Вечірня з Литією; год. 10.30 рано спів. Сл. Божа
15. Стрітення Господнє — Арран-місто год. 9.00 рано Сл. Божа і свячення світла (Трійця); Вайтбіч год. 10.30 рано: спів. Сл. Божа і свячення світла
18. — Пеллі год. 9.00 рано Сл. Божа; Арран-місто год. 10.30 рано спів. Сл. Божа
25. — Арран-місто год. 9.00 Сл. Божа; Арран-Весна год. 10.30 рано спів. Сл. Божа

о. В. Фляк
Box 1604, Humboldt, Sask.
Ph. 682-2165
4 лютого — Гамболдт 9.00; Вольверін 11.00
11. — Гамболдт 9.00; Бруно 11.00
18. — Гамболдт 9.00; Леніґен 11
25. — Бруно 9.00; Гамболдт 11.00

о. М. Шевчук
P.O.B. 36, Wakaw, Sask
4 лютого — Вакав 9.30; Снт. Дж. 11.30
11. — Вакав 9.00; Прудгом 11
18. — Вакав 10.30
25. — Вакав 10.30

ЦЕРКОВНІ СВЯТА

Юліянський календар:

4 лютого, неділя 31 по Сош. Тимотея

7 лютого, середа † Григорія Богослова св.

11 лютого, неділя 32 по Сош. Ігнатія Богон.

12 лютого, понеділок Трьох Святителів

15 лютого, четвер Стрітення Господнє

18 лютого, неділя Мит. і Фар. Агафії

25 лютого, неділя Блуд. Сина. Мелетія

Григоріянський календар

4 лютого, неділя 32 по Сош. Ісидора

11 лютого, неділя Мит. і Фар. Власія

18 лютого, неділя Блуд. Сина. Лева папи

25 лютого, неділя М'ясопусна. Тарасія

Служба Божа в каплиці св. Єроніма в Вифлеємі

ЇДЕМО НА ПРОЩУ

НИЗКА ВРАЖЕНЬ З ПОДОРОЖІ ДО СВЯТИХ МІСЦЬ

о. М. СОПУЛЯК

КОЛЯДУЄМО В ВИФЛЕЄМІ

Не надто широкими, й до птаними мільйонів прочан, сходами йдемо в долину до каплиці св. Єроніма. Тими самими сходами йдуть усі прочане із церкви св. Катерини й до Вертепу. Але до Вертепу треба йти вправо а ми повертаємо в ліво, до скромної каплички св. Єроніма. Каплиця, кована в скелі, непомальована й сіра. Вона аж надто не гармонізує із білими будівлями Вифлеєму, що приманчиво біліють уже здалека та з переладованим оливними лямпадами та образами Вертепом. Але оо. францісканe залишили келію, в якій протягом 34 років жив і працював св. Єронім, що помер 420 р. по Христі, такою, як вона була мабуть за його життя. А може причинилася до того й історія, яку св. Єронім написав в обороні християнства перед різними клеветами. В цій історії св. Єронім описує свою розмову з Божим Дитятком. Св. Єронім обіцяє Божому Дитяткові, що дасть йому в дарі золото й срібло.

Але Боже Дитятко відмовляється прийняти ці дари, бо каже, що Йому належить все золото й срібло цілого світу. Св. Єронім питається тоді Божого Дитятка: „А щож Тобі принести в дарі, Боже Дитятко?" — А Боже Дитятко йому відповідає: „Дай мені свої гріхи; свою злу совість і свої провини. Я те все заберу на мої плечі!" Як Боже Дитятко не хотіло ні золота ні срібла, так мабуть св. Єронім не хотів у своїй чернечій келії мати ніяких прикрас. Такою мабуть хотіли залишити її й оо. францісканци, що влаштували там скромну капличку, в якій є лиш кам'яний престіл, кілька крісел та пульт для латинської Служби Божої. До тої каплиці зайшли тепер наші прочане на Службу Божу. З нами пішов ще теж мій кол. шофер Джордж та кілька арабок. Як відтак виявилося, то були католички мелхітського обряду. Їм сказав чернець-францісканин із захристії, що ми будемо мати Службу Божу в українському обряді й вони хотіли на ній бути. Вони відтак, враз із нашими прочанами та Джорджом, причащалися на нашій Службі Божій.

Ми служили Службу Божу всі чотири, а наші прочани увесь час колядували. Здається ніде інде не звучала коляда: „Во Вифлеємі нині новина" так щиро, як звучала тут, поблизу того місця, де прийшло на світ Боже Дитятко. Всі співали щиро й з захопленням, з перервами на Євангеліє, освячення та св. Причастя. Хоч то була рання осінь на дворі, але в каплиці панувала Різдвяна радість, неначе б то було Різдва. Ще й досьогодні деякі прочане згадують наші Служби в Назареті та в Вифлеємі, де вони співали наші пісні в честь Божого Дитяти та Божої Матері й переживали події Нового Завіту, що відбулися в тих обох місцевостях.

На деяких прочан відвідини тих місць зробили таке велике враження, що вони й забули, що побували в тих місцях. Десь минулого року я стрінув двоє наших прочан й питаюся, які в них залишилися враження з прощі. „Та дуже гарні милі — відповіли вони, — але шкода, що ми не побували в Вифлеємі". А я ж по дорозі до Вифлеєму ще розказував історію Вифлеєму та церкви Христового Різдва й Вертепу. Я запитався тоді наших прочан: „А скажіть мені, де ви так гарно й щиро колядували?" Вони зачали думати й таки пригадали собі, що у Вифлеємі, поблизу Вертепу. То може виглядати дещо дивним. Але та найкращий доказ, як наші прочане глибоко переживали відвідини Святих Місць у Святій Землі. Зрештою я сам, хоч побував у Святій Землі вже п'ять разів і відвідував Святі Місця, кожний раз глибоко переживав відвідини Голготи, Божого Гробу, Вифлеєму, Гетсиманського городу та інших Святих Місць, що тісно зв'язані із Життям Ісуса Христа. Думаю, що кожний щиро віруючий християнин буде відвідини Святих Місць так само щиро й глибоко переживати.

Після закінчення Служби Божої, ми всі пішли до церкви св. Катерини. Священики пішли до захристії, роздягнутися із риз та записатися в книгу священиків — прочан, що служили Службу Божу в церкві Христового Різдва. Кожний із нас записав не лише своє ім'я, але теж єпархію та обряд. Хай залишиться для історії, що наші священики-прочане теж побували в церкві Христового Різдва та служили там Служби Божі.

Після того всі ми зійшли до Вертепу. Сьогодні до Вертепу йдеться сходами або з латинської церкви св. Катерини, або з грецької православної Христового Різдва. Колись, як в Вертепі ночували Божа Мати та св. Йосиф, певно, що сходів не було, а входилося до Вертепу-печери прямо із поля. Сходи збудовано щойно пізніше, як побудовано церкву. Сам Вертеп невеликий. Його розмір 38 стіп на 10 стіп. В Вертепі могли легко зміститися пастухи з невеликою отарою овець та навіть ще й неве-

(закінчення на стор. 7.)

Міжнародний Евхаристійний Конгрес

У МЕЛБОРН, АВСТРАЛІЯ 18-25 ЛЮТОГО 1973

Як ми вже повідомляли, Папа Павло VI не візьме участи у Евхаристійному Конгресі у Мелборн, Австралія. Відпоручником Папи буде Архиєпископ з Балтімору США кардинал Лоренц Шіган.

Наш Блаженніший Верховний Архиєпископ кардинал Иосиф візьме участь у Конгресі, як також многі наші Владики.

У неділю, 18-го лютого Блаженніший Иосиф у співслуженні наших Владик буде служити святу Літургію в намірені українського народу і нашої переслідуваної Церкви. Того дня буде відкрита виставка української ікони і виставка про переслідування наших Церков продовж 200 літ. Того дня відбудеться також в катедрі св. Патрика літургічне відкриття Конгресу.

В часі Конгресу будуть священики слухати сповідей, будуть соборні свята і Літургії, з'їзд вівтарних дружинників, зустріч з українським католицьким активом, зустріч присутніх священиків, студійний день Богословського Т-ва, наради представників церковних мирянських організацій з усіх наших єпархії і багато іншого.

Як навчати катихизму?

На цю тему відбувся у Саскатуні в центрі церкви св. Юрія показ і дискусія, в якій взяли участь Владика Андрій, 22-ох священиків і провідники показу-дискусії: Сестра Служебниця Франціська Библів, дорадниця Української Католицької Церкви при Всеканадській раді для релігійного виховання, Марія Шевчук, такий же дорадник сепаратної школи в Оттаві, Сестра Служебниця Естера Курило від сепаратної школи в Йорктоні.

Головною ціллю показу було познайомити українських католицьких священиків із канадським катеризмом і його застосуванням у нашій Церкві.

Преосв. Владика Андрій започаткував зібрання, подаючи коротко огляд катихитичного навчання в Єпархії та про ролю Всеканадської ради релігійного виховання.

Марія Шевчук пояснювала, як новітня психологія допомагає навчити дитину навіть тяжких правд віри у приступний спосіб.

Сестра Естера Курило перевела показову лекцію катихизму для 2-гої кляси. Лекція була переведена при допомозі всіх можливих модерних середників. Тема лекції була: Слухаємо Божого слова.

Сестра Франціска Библів вияснила, як використовувати вже набуте знання дітей для навчання в 4, 5 і 6-ій клясі. При кінці свого слова вона підкреслила потребу кореспонденційного навчання катихизму, зокрема для тих дітей, що живуть на фармах.

В дискусії видвигнено такі справи:

Можливість і конечність вишколу світських учителів катихизму; конечність нав'язувати зв'язок з батьками учнів і які є в тому перешкоди; канадський катихизм занадто підкреслює літургійну сторінку життя дітей й тому він не надається для наших дітей, бо не бере до уваги нашого обряду. Щоб заповнити цю прогалину тепер, в новому виданні катихизму в 1-шій і 2-гій клясі є деякі додатки про наш обряд. Можливости й потреба кореспонденційного навчання катихизму; для того треба мати єпархіяльного директора релігійного виховання.

Показ-дискусія були дуже корисні й, якщо в майбутньому буде зорганізоване щось подібного. Треба сподіватися більшої участи зацікавлених.

Зміни в оливопомазанні хворих

У своїй апостольській конституції Папа Павло VI покликується на слова св. Ап. Якова: „Страждає хтось між вами? Хай молиться. Радіє хтось? Хай псальми співає. Нездужає хтось між вами? Хай прикличе пресвітерів церковних і хай вони помоляться над ним, помазавши його олією в ім'я Господнє, і молитва віри спасе недужого, та й Господь його підійме; і як він гріхи вчинив, вони йому простяться". (5:13-15).

Намазання святою оливою є призначене для хворих, а не виключно для вмираючих. Тому Папа поручає уділяти св. Тайну Оливомазання у ранній недузі й повторити його, якщо недуга погіршилася.

Апостольська конституція обговорює теж обширно справу уділювання св. Причастя хворим.

Обряд уділювання Оливопомазання приписував передше помазувати: очі, уха, ніс, уста, руки й ноги .Нові приписи (для римо-католиків) кажуть помазувати лише чоло і руки, а в випадку крайної конечности лише чоло.

З уваги на те, що у шпиталях дуже часто майже неможливо помазати ніг хворого, зміна приписив відносно оливопомазання є дуже практичною.

УКРАЇНСЬКИЙ ПОХОРОННИЙ ЗАКЛАД

★
найнижча ціна
найкраща
обслуга
ЗВЕРТАЙТЕСЬ ДО НАС З ДОВІР'ЯМ
★

М. Паньків — Управителі — М. Пасемко

PARK DALE FUNERAL HOME
ST. PAUL — PHONE 645-3902 — ELK POINT — RADWAY

Як названо міську дільницю в Едмонтоні іменем д-ра Олеськова

23 січня, ц.р. в „Едмонтон Джорнал' появилася вістка „Українці виграли бій за Олеськова". День перед тим, 22 січня, міська управа остаточно затвердила пропозицію Клюбу УПіП і Едмонтонського відділу КУК назвати одну із едмонтонських дільниць („сабдівіжен") іменем д-ра Йосифа Олеськова. Як відомо з історії, д-р Иосиф Олеськів був головним пропагатором еміграції українців до Канади. Він відвідав Канаду особисто (серпень, вересень і жовтень 1895 р.), написав про неї 2 книжечки під заг. „Про вільні землі" і „Про еміграцію", й у висліді, українці почали масово виїздити та поселюватися саме в Канаді.

Як дійшло до цього названня?

27 січня 1971 р., місцевий клюб українських професіоналістів і бизнесменів запросив на свої загальні річні збори на головного промовця, мейора д-ра Айвора Дента. Тема: „Роля міського уряду й багато-культурність в Канаді". Після промови, як звичайно, були питання й дискусія. Автор цих рядків поставив мейорові Дентові питання, чому досі Едмонтон не назвав яким українським іменем ні одної вулиці, ні одного парку, ні одної дільниці. Відповідь була коротка і ясна: „Бо українці ніколи цього не домагалися".

У відповідь на заяву мейора, управа КУПіП вибрала окремий комітет, в складі: суддя І. Дікур, П. Саварин і Гр. Басараб, що його завданням було запропонувати містові Едмонтон кілька українських назв. 31 березня, 1971 р. наш комітет вирішив взяти назви із: а) української літератури, нпр. (Шевченко, Франко, Українка і Стефаник), б) історії українського поселення в Канаді напр. (Олеськів, Киріяк, Єленяк, Крамар, Лучкович, Косташ), ітд. а опісля, в) з української історії і географії (нпр. Київ, Львів, Полтава, Мазепа, Хмельницький ітд.). 26 серпня, 1971 р. КУПіП вислав до мейора Дента в тій справі листа, а вже 13 вересня тогож року одержав відповідь, мовляв — він переслав нашого листа під розгляд окремому під-комітетові міста („неймз коміті"), з надією, що цей підкомітет подасть свої рекомендації. Яка була реакція цього під-комітету, — не важко догадатися. Факт однак є, один із членів міського комітету назв звернувся до секретаря Клюбу, п. Л. Дікура 22 лютого 1972 р. і попросив дати дані на письмі, до кожної пропонованої назви, підкреслюючи рівночасно, що назви повинні бути „милозвучні" й „пов'язані з Едмонтоном". Тут в пригоді авторові цих рядків стали англомовні „ЕУ" і „Українці в Канаді" д-ра М. Марунчака. Фотокопії інформацій із них про кожню пропоновану назву зразу, бо вже 29 лютого, 1972 р., були вислані до міської ради й комітету назв.

Комітет назв остаточно мусів рішитися, й запропонував — „Трембіту". І була б „трембіта", якби не міська радна Юна Меклейн Еванс, котра, широко поінформована автором цих рядків, спротивилася і таки запропонувала ім'я Олеськів, яке й було прийняте 24 квітня, 1972 р. Але тут почалося: проти назви Олеськів заявилася мешканці пропонованої дільниці та навіть сам комітет назв. Мешканці дільниці стали домагатися зміни й проти назви д-р Олеськів збирати підписи. Адвокат П. И. Блейкі, як правний заступник мешканців згаданої дільниці, під кінець жовтня 1972 р. вже мав проти назви Олеськів підписи 99% власників дистрикту й став домагатися „історичної" назви, — „вулр вілов". 6-го листопада 1972 р. міська рада щераз переглянула справу, відмовилась приняти заяву адв. Блейкі й делегацію відділу КУК (бо тоді вже в справу вмішався наш місцевий відділ КУК) й щераз підтвердила назву Олеськів.

Та на цьому не скінчилося. Так мешканці дільниці, як і комітет назв не були задоволені з рішення міської ради й утретє поставили справу під розгляд. В понеділок, 22 січня, ц.р. відбулося нове переслухання. Адв. Блейкі репрезентував мешканців дільниці, а пп. Л. Дікур і автор цих рядків — КУПіП і відділ КУК. Після адв. Блейкі, першим говорив адв. Л. Дікур. Він представив цілу справу, пояснив, що таке є відділ КУК, подав, що в Едмонтоні живе 12% українців а в Алберті — 8%, пояснив, що досі немає в Едмонтоні ніодної української назви ітп.

З черги автор цих рядків, на заяву другої сторони мовляв — а) „Вулф вілов" є історичною назвою того дистрикту і другої не треба б) 99% власників землі і всі, за винятком 3 мешканців, дистрикту, не бажають собі назви „Олеськів" і в) міський комітет назв поручив назву „Вулф вілов") подав цифри: а) мапа Едмонтону начисляє понад 130 названих вулиць — ні одної по-українському, б) понад 50 назв парків, голфових площ, плавацьких басейнів ітп. — ні одної по-українському і г) понад 150 назв міських дільниць — теж ні одної по-українському.

І все те — за 82 роки поселення українців у Едмонтоні. Словами „Факти говорять за себе" — закінчив я свою промову. Мейор міста, з'ясовуючи коротко мою промову, назвав наші докази, а зокрема цифри, — потрясаючими („стеґерінг") й візвав міських радних піддержати своє попереднє рішення назвати міську дільницю іменем д-ра Олеськом.

Треба тут згадати, що протягом кілька останніх місяців

(закінчення на стор. 7.)

Плейн Лейк, Алберта

ПОХОРОН БЛ. П. АНАСТАЗІЇ КРИЖАНОВСЬКОЇ

бл. п. Анастазія Крижановська

У середу, дня 15-го грудня відійшла до вічности бл. п. Анастазія Крижановська (Томин), з дому Бойчук.

Бл. п. Анастазія народилася 19 квітня 1888 р. в селі Сковятин, Борщівського повіту в Україні (Галичині).

До Канади приїхала в 1903 р. й замешкала в місцевості Бівер Крік, що тепер звуть Восток. В 1904 р. вийшла заміж за Максима Томина. Молоде подружжя найшло собі місце на гомстеді в Плейн Лейку й там замешкало. Покійний вже під цю пору Максим збудував примітивну землянку, де обоє молодята в холоді й при важкій праці при корчуванні лісу під родючу землю, почали важке, але для них щасливе життя.

Молоде подружжя Максима і Анастазію поблагословив Бог трьома синами і одною донькою. В 1905 р. народився син Василь (вже покійний), 1906 р. доня Анна, 1914 р. син Іван і 1921 р. син Микола. Покійний Максим Томин, здобувши ще в „старому краю" середню освіту, був дуже здібний і підприємчивий, а до того цілим серцем бажав помогти своїм землякам - українцям, таким самим поселенцям, як і він. Тому, коли формувалися муніципалітети, він став зразу канцелятом, а згодом секретарем. У цій важкій праці „правою рукою" завжди була вірна його дружина й помічниця та примірна мати їхнім дітям покійна Анастазія.

Хоч з рідного краю не привезла зі собою великої освіти, але за те вона відзначалася вродженою інтелігенцією й бистротою ума, надзвичайною пам'яттю та добротою серця.

Не диво отже що, коли Господь покликав її чоловіка Максима в 1941 р. до себе, покійна Анастазія зі своїм сином Іваном продовжували працю секретаря муніципалітету через декілька місяців. Потім це становище перебрав самостійно Іван Томин.

Анастазія вийшла заміж друге за Петра Крижановського. Вони жили разом через 17 років у Мондері, Алберті. По смерті Петра, Анастазія жила дальше в Мондері. В чотири роки пізніше перейшла жити до містечка Веґревил до „Сеніор ситизен гом". Коли здоров'я покійної почало підупадати, Анастазію перевезли до Едмонтону до лічниці, а звідти до дому для старших громадян при парафії Пресв. Євхаристії. На весні у 1971 р. її перевезено до Норвуд авкслері госпітал, де покійна перебувала до кінця свойого життя.

Усе повне труду й праці життя покійної Анастазії може послужити прикладом кожному християнинові. Вона находить час для своєї родини, а рівночасно й для ближнього, помагає свойому чоловікові в його уряді, хоч важко працюють обоє на своїй господарці. За старанням і безпосередньою поміччю Максима і Анастазії збудовано у Плейн Лейку дві церкви і Народній Дім. Також, будучи вже в Мондері, Анастазія завжди була до послуг Сестрам Служебницям та помагала отцям духовнимп ри праці в церкві.

Праця її увінчалася гарними успіхами. Найважніше — Господь благословив, примірне християнське подружжя, діждатись потіхи зі своїх дітей. Усі вони здобули гарну працю та виховують своїх дітей за прикладом своїх незабутніх батьків.

Не обішлося пок. Анастазі й без важких переживань. От хочби згадати втрату двох чоловіків Максима й Петра. А вже найболючіше пережила, бо сама вже дуже важко хвора, втрату її первородного сина Василя, що ненадійно помер два місяці тому 5 жовтня, 1972 р. Як нам відомо пок. Василь від 1935 р. був послом до Албертської Леґіслятури. Тут він гарячо і з переконанням заступав українську справу. Цю любов до свойого народу одержав він і її навчився від своїх Батьків.

Не диво отже, що за такими людьми вся канадська Україна плаче.

Покійна Анастазія залишила крім згаданих вище двох синів і доні Анни заміж. Бук ще 10 внуків і 6 правнуків, близчу і дальшу родину, свояків знакомих та приятелів.

Похорон почався парастасом, що його відслужив у каплиці похоронного заведення Парк Меморіял в Едмонтоні в п'ятницю, 15-го грудня 1972 р. о. Б. Снігурович. Він сказав коротке слово про покійну Анастазію. Дякував п. Г. Сірман. Після парастасу родина запросила усіх на перекуску до залі „Орендж Ладж".

Похоронну св. Літургію відслужив на другий день, 16-го грудня в церкві Пресв. Тройці на Плейн Лейк о. д-р П. Литвин.

Покійну похоронено на цвинтарі у Плейн Лейк побіч мужа Максима Томина.

Знагоди похорону син покійної Микола передав 25.00 дол. на „Українські Вісті". За жертву щиро дякуєм, а покійній Анастазії вічна пам'ять.

Ватрас, Саск.

В ДРУГУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ БЛ. П. ІВАНА МУДРОГО

П-і Текля Мудри і діти покійного Івана Мудри згадують свойого мужа і батька такими словами:

Два роки минуло, третий наступає, я нашого доброго мужа, Івана Мудри, тата і дідуна між живими немає. В глибокому смутку та в молитвах згадуємо його й клонимо свої голови рано й вечір в наших молитвах перед світлою пам'яттю, яка вічно житиме в наших серцях.

Текля, дружина, діти і внуки.

На „УВісті" зложила родина покійного Івана Мудри 10 дол. Дякуємо за жертву. Нехай пам'ять про доброго мужа, батька і дідуна пок. Івана Мудри живе в серцях рідних, а Господь нехай дасть йому вічне щастя в небі.

Помер д-р Г. Прокопчук

бл. п. д-р Г. Прокопчук

У понеділок, 23 жовтня 1972 р. по короткій але важкій недузі, в мюнхенському шпиталі упокоївся в Бозі бл. п. д-р Григорій Прокопчук.

Григорій Прокопчук довгий час жив у Мюнхені, свого часу був студентом у Східній колеґії св. Андрія в Мюнхені, що її, за спонукою Митрополита Андрія Шептицького заснував 1932 року Мюнхенський Архиєпископ Кардинал Михаїл Фавльгабер.

По 2-ій світовій війні д-р Г. Прокопчук відомий нашій громадськості головно своєю працею в Німецько-українському Товаристві і у видавництві «Україна», що німецькою мовою випускало тої ж назви журнал. Його стараннями (а деяких був автором) появилися (німецькою мовою) такі книжки: «Місто Львів», «Українці в Мюнхені і в Німецькій Федеративній Республіці», «Українські мистці в Німеччині», «Тарас Шевченко як маляр» й інші, а на особливу згадку заслуговує книжка Г. Прокопчука про Митрополита Андрія Шептицького, яка появилася двома виданнями 1955 і 1967 року.

З нагоди Всесвітнього Євхаристійного Конгресу 1960 р. в Мюнхені він влаштував виставку українського релігійного мистецтва, а й під час міжнародних католицьких з'їздів чи конгресів влаштовував інформаційні виставки про нашу Церкву і народ, виставки книжок та видань.

Він цікавився живо українськими церковно-релігійними проблемами і справами суспільними й усе бажав допомагати, а ще й новітнім часом полагоджував деякі справи, зв'язані з підготовкою до будування катедрального храму і осередку в Мюнхені.

Покійного похоронили в п'ятницю 27 жовтня 1972 р. Похоронний обряд відправили отці: канцлер Ст. Дмитришин, проф. д-р І. Гриньох, М. Амброз і диякон Б. Сенишин. Покійного похоронили на мюнхенському цвинтарі «ам Перляхер Форст».

Вічна Йому пам'ять!

Ранфурлі - Едмонтон, Алберта

ПОХОРОН ПІОНЕРА ПЕТРА БЕЗПАЛКО

бл. п. Петро Бєзпалко

Один зі західно-канадських піонерів, Петро Безпалко, помер на 85 році життя, 11-го грудня 1972 р.

Покійний Петро приїхав до Канади зі села Берлин, Брідського повіту, Україна, 1904 р. Заки почав фармувати в Алберті працював, якийсь час в Манітобі.

По фаху був кравцем і то помагало покійному в'язати кінці. Крім цього він умів викінчувати столярські роботи і як такий був занятий при будові Школи агри культури в Верміліон, Алберта, в 1930 р.

На старші роки він виїхав до Вернону, до соняшного Оканаґан, де вдруге одружився.

Покійного оплакують: дружина Меланія, одна донька Марія Демчук, один син Іван і правнучка Варвара, брат Василь в Келовна Бр. К. і сестра Марія Барчин в Едмонтоні.

За його життя померла перша дружина Текла Всит ків, син Михайло і братблизнюк Павло.

Парастас відслужив 13 грудня 1972 р. в год. 6.30 в Парк Меморіял, а св. заупокійну Літургію в церкві Пресв. Євхаристії о. Ярослав Федуник, парох.

Покійного похоронено на цвинтарі св. Михаїла в Едмонтоні.

З нагоди похорону дочка покійного Марія передала 20.00 дол. на „Українські Вісті". За жертву щиро дякуємо, а покійному вічна пам'ять.

Ґрінрод, Бр. К.

ПОХОРН БЛ. П. КАТЕРИНИ МАРЧ

В середу, 23 грудня 1972 р. відійшла у вічність бл. п. Катерина Марч. Покійна прожила 86 літ. До Канади приїхала з Яворівщини (Україна) 1912 р. з мужем і одним сином. В Канаді поселилися в Мелфорт, Саск., де фармували до 1941 р. В тому році переїхали до Ґрінрод, Б.К., де набули невеличку фарму. Як в Мелфорт, так і в Ґрінрод, родина Марчів віддано працювала при церкві й парафії. 1955 р. умер її муж і Катерина, залишилася вдовою, жила при дітях. Виховала вона сім синів і чотири доньки. Дочекалась 35 внуків і 24 правнуків.

Катерина Марч була багата в християнські чесноти. Відзначалася вона прав дивою й щирою побожністю через ціле життя. Була вона жінкою молитви. Через молитву вона осягала непересічну терпеливість і витреваліcть у всіх життєвих труднощах та в переношенні всіх життєвих тягарів, яких мала немало. При тому була дуже лагідна, вирозуміла й жертвенна. Ніколи не стратила нагоди, щоби помогти потребуючому, а також зложити жертву на церковні або національні цілі, не бажаючи подяки ні згадки про ці жертви.

Похорон відбувся в четвер, 28-го грудня м.р. Того дня рано в церкві у Ґрінрод відслужили св. Літургію о. Е. Мельничук парох Верногу з о. парохом з Кемлупс. В церкві працальну проповідь виголосив о. М. Стек парох з Кемлупс. По св. Літургії й панахиді тлінні останки покійної відпроваджено до Армстронг, де його зложено на міському кладовищі біля могили покійного мужа. В тому дні була дуже гарна погода, й тому у похороні взяли участь понад дві сотні людей з дооколичних місцевостей.

По похороні відбулася поминальна гостина в залі в Ендербі. На гостині було присутних около сто осіб. Під час гостини діти і внуки, а також деякі присутні, зложили пожертви на св. Літургії за покійну. О. М. Стек зложив в імені покійної щиру подяку дітям і внукам за їхню любов, яку оказували покійній за її життя та за урядження гарного похорону. Також подякував всім присутним за участь в похороні.

За словами отця пароха — Катерина Марч буде заступницею перед Троном Всевишнього не тільки рідні але і цілого Укр. народу.

З нагоди похорону передано 10.00 дол. на „Українські Вісті". За жертву щиро дякуємо, а покійній Катерині вічна пам'ять.

Канадський федеральний уряд доручив Канадській кінвій поліції Ар-Сі-Ем-Пі дбати про безпеку на канадських летовищах та зберігати літаки від захоплення їх воздушними піратами.

РІЧНА ПЕРЕДПЛАТА „УВ" — ТІЛЬКИ $6.00

БАТУРИН

Історична повість (64)

БОГДАНА ЛЕПКОГО

ГЕТЬМАНОВІ СКАРБИ

Офицери їхали за князем в приличному, военним уставом приписаному віддаленню.

Деякі здрігалися, але не показували того по собі. То поправляли плащі, то погукували на коней, що нерадо проходили крізь страхітну алею.

На деяких обличчях малювалася дивна, тупоумна цікавість, яка буває звичайно в малорозвитих людей, коли їм доводиться бачити людські муки. Ні жалу, ні спочуття.

Тільки ті, що їм недобре робилося в маштарці, понурили голови й поплескували коней по шиях, нібито коні бояться, а не вони.

Проїхали.

Довго ще бігли за ними стони й важкі зітхання. Чіпалися кінських копит, хотіли завернути князя. Але князь не любив вертатися з дороги.

Нема нічого небезпечнійшого для вожда, як на війні позакати себе м'ягким.

Тільки чоловік твердого серця може втримати дисципліну.

Хай конають.

М'гкосердні офіцери під'їхали до себе. Їх коні ступали рядом.

«Страшно, брат, що?»

«Життя один жах. Краще не думати, а жити».

«Мого дядька теж посадили на паль в Москві, на Красній площаді, біля Лобного места. Розказувала мати, що три дні й три ночі сидів. Страшно мучився».

«Один сам собі життя відбирає, а другий рад би вмерти і не може».

Під ногами хлюпотіло болото, — зі снігом і кровю перемішане.

«Гидко так. Не дивуюся, що Петро Павлович наложив руку на себе».

«Тільки ти, чуєш, не пробуй. Дивись на мене, брат. Мій батько був стрільцем. За царевною стояв. Зарубали. А я всеж таки, славити Бога, капітан. І зі мною всіляко бувало. Як дуже, зле, то гадаю про матір. Усе треба про когось гадать».

Над городом висів туман. Густий, сірий, аж чорний. Все губилося в тій мутній імлі. Тільки іноді спалахне щось, скипить, заклекотить, полумя бухне високо й гасне. Салдати гасили пожежу. Бігали по Батурині, як по пеклі чорти. Як привиди суетилися їх чорні силуети.

Коні отиралися боками о себе, їздці штовхали себе чобітьми. Відраднійше було.

«Як дивлюся, брате, на отсей Батурин, то не знаю, чи я жию, чи мені тільки сниться».

«Кажу тобі, не думай. Горе думаючій людині».

«Гадаєш, цар і Меншіков не думають?»

«Їм вільно, а нам ні. Вони за всіх думають і відповідають за всіх. Наше діло слухати й робити, що нам велять. За роботою забуваєш про все».

«Гарна мені робота!»

Їх коні перескакували через трупи. Лежали то одинцем, то на купах.

З перерізаними горлами, з поторощеними черепами, з проколеними наскрізь грудьми.

Коні жахалися і відскакували набік.

Треба було поводи кріпко тримати в руках.

Іржали.

Те іржання далекою луною гомоніло серед мертвецької тиші. Салдати не кричали, не кляли, як звичайно.

Здавалося, що й вони зжахнулися свого нічного діла. Гасили останки пожежі та стягали трупи, бо не можна було, не то проїхати, але й пройти. Їх черевики і чоботи, камаші і штани були поляпані кровю, як у різників.

«Жорстокий наш народ», — почав молодий капітан.

«Кожний народ жорстокий і нема нічого страшнійшого, як пустити людей на людей».

«А всеж таки чого ми так мордуємо тих хахлів?»

«Щоб вони не мордували нас».

«Хахли?»

«Гадаєш, що не вміють? А Синоп, Трапезут, а Царгород?»

«Але до нас вони не пхаються».

«Бо не потрібують. Мало в тних землі і всякого добра?»

«Тому, гадаєш, поруйнувати треба».

«Треба, чи ні, це знати цареві, не нам. Цар, кажуть, до моря іде, крізь протоки, до Персії, та до Індії багатої, цілий світ підібє, як другий Олександр... А ми люди його».

«На мене, то найкраще дома сидіти. В нас деревенька така уютлива, ставок і річка протікає. Перед хатою на стовпниках рундук. Як сядеш вечером і задивишся перед собою, на поля, на ліси, на шуварі, повні водної птиці, так прямо рай. Нічого тобі й не треба. Та ще колиб дружина люба й вірна, та двоєтроє діточок...»

Минали хату, перед котрою на подвіррю лежала ціла вирізана сімя. Батько, мати, дідусь і кількоро діточок. Сам дріб. Чіпалися одежі батьків і так їх порізали.

Офіцер зняв капелюх і перехрестився.

«То ще ніщо», — потішав його товариш. «Я тут бачив куди ще жахливійші картини. Випорювали дітей з матірних лон... Тьфу!»

«Ну, брат, кажи, що хоч, а таки наш салдат, то дич».

«Салдати такі, як їх офіцери».

«А офіцери, як вожд».

«Від вожда прикази йдуть. Він відповість за все».

«Перед ким?»

«Перед Господом Богом відповість».

«Чекай псе, нім кобила здохне».

Доїздили до майдану.

Тут світлійший зупинив позиченого коня й пересів на свого. Цей стренувся, почувши пана. Не полошився, лише квичав, як свиня. Меншіков гладив і заспокоював його. «Здурів кінь, сказився! Заспокійжеж ся раз!»

На майдані «під караулом» стояв спорий гурт козаків. Між ними чимало старшин, іменитих родів сини. Порубані, посічені, покалічені й обезвічені, в подертих сорочках, бо свитки й контуши, навіть чоботи москалі з них позабірали для себе, робили враження відірваних від шибениць, або знятих з лави тортур. Нагадували перших християн в Римському Колізею, кинутих на поталу диких звірів.

Меншіков переїхав конем перед тим фронтом. Пильно заглядав кожному в очі. Шукав між ними знайомих, в першу чергу Кеніґзена і Чечеля, котрих конче хотів дістати в свої руки. Їх не було. Князь сердився. «Де полковник Чечель?» — гукав. «Хоч би зпід землі, а я його мушу добути».

Козаки здвигали раменами. «Брехуни, облудники, фарисеї! Від вас ніколи не довідаєшся правди». Наїхав на котрогось конем. Кінь знявся на задних ногах, але на чоловіка не скочив. «Говори, де полковник Чечель?»

«Не знаю, ваша світлосте. Може вбитий».

«Брешеш! Не вбитий він. Салдати скрізь між трупами шукали. Кажи, де заховали, а то язики повиривапю, шкуру живцем здеру».

BAYDALA DRUGS

- Northgate Professional Bldg. (12948 - 97 St.)
- Parkdale (Cor. 103 St. & Jasper Ave).
- Royal Alex Place (Cor. 101 St. - 111 Ave.)
- Super B Drug (Cor. 95 St. - 118 Ave.)

— EDMONTON —

"OPEN TILL MIDNIGHT ALWAYS"

КОМЕНТАР

„ЗА ОДИН СОВЄТСЬКИЙ НАРОД . . ."

Совєтські комуністичні провідники завжди досі підкреслювали з натиском, що в СССР усі народи мають право жити своїм життям у своїх окремих республіках, в яких мають право мати власні уряди та власні закони, що відповідають їх потребам. Правда, ті республіканські уряди були лиш маріонетками Москви й робили лише те, що Москва їм ласкаво дозволила чи наказала. Совєтські провідники завжди покликувалися на слова Леніна, що ці республіки мають право на власну автономію та навіть можуть, якщо захочуть, вийти із СССР (відомий вислів: „вплоть до отделения"). Для підкреслення тої, ніби широкої автономії більших республік СССР, совєтський уряд навіть здобув для представників Української та Білоруської ССР представництва в Об'єднаних Націях. Інша річ, що ці представництва були лише на те, щоб СССР мав в ОН більше голосів, а представники обох республік докладно робили те, що їм наказала Москва.

Проте виходить, що навіть дотеперішня, майже ніяка, автономія для окремих складових республік СССР є ще завелика, бо тепер, з нагоди відзначування 50-річчя СССР, говориться вже не лиш про „злиття націй" і „створення єдиного совєтського народу", що уряд СССР на практиці проводив через увесь час свого існування, перекреслюючи та вимішуючи між собою народи СССР, але й висунено проект ліквідації совєтських республік й створення єдиної совєтської (читай: російської) республіки з одною конституцією, з усуненням кордонів між окремими республіками та навіть зміною дотеперішньої назви СССР (Союз Совєтських Соціялістичних Республік) на іншу, що відповідала б краще злиттю всіх народів, що живуть у СССР, в один совєтський (точніше російський) народ.

Натякнув на це в своїй промові з 21 грудня м.р. генеральний секретар центрального комітету совєтської комуністичної партії Л. Брежнєв, який заповів потребу зміни совєтської конституції. Вона, та зміна, повинна б йти по лінії дальшої централізації та більшого об'єднання всіх народів СССР, отже більш посилену русифікацію.

Досі русифікація йшла головно на відтинку вводження скрізь російської мови, що її насильно впихали в усі ділянки життя у всіх совєтських республіках. Проти неї ведеться завзята боротьба майже в усіх республіках, а головно в Україні, Білорусі та балтійських країнах. Замітне, що русифікацію значно збільшено після смерти Сталіна, коли до влади прийшов Хрущов. За Сталіна російські шовіністи, мабуть, боялися впихати насильно російську мову там, де, згідно з законом, мала бути українська, бо могли за те опинитися в трудових таборах на Воркуті або й накласти головою. Сталін не вагався знищити нікого, навіть своїх найближчих приятелів, якщо вони робили щось проти його волі. Зате, як прийшов до влади Н. Хрущов, русифікатори піднесли голову. Кажуть, що коли б Хрущов був удержався ще кілька років при владі, то Україну були б зрусифікували зовсім. По поваленні Хрущова русифікацію, на якийсь час, сповільнили. Але нещодавно вона віджила знову і тепер вводиться збільшеним темпом. В СССР нараховують близько 130 різних мов, але панівною мовою є „всесоюзна" — російська мова. Проти панівної мови борються всі не-російські народи СССР усіми можливими засобами, бо хочуть зберегти свою тотожність. Одначе ця боротьба дуже нерівна, бо весь апарат СССР працює в тому напрямі, щоб російську мову зробити панівною в усіх республіках, при чому поліція, під різними претекстами, арештує тих, що мають відвагу станути в обороні прав рідної мови. Численні арешти серед молодих українців у СССР є того найкращим доказом. Дальшим засобом русифікації не-російських республік СССР є насилання до них росіян, які в них займають видні й добре платні посади. Вони не тільки випирають із тих становищ мешканців окремих республік, але й висилають їх на працю в чужі республіки, де вони позбавлені свого середовища, своїх шкіл та своєї культури, використовуючи свої становища, примушені вести русифікаторську політику. Коли поглянемо на недавню статистику СССР, то побачимо, як страшно зросло число росіян в українських містах та містечках, де давніше росіян або зовсім не було, або було дуже мало. Проти цеї форми русифікації також ведеться боротьба, хоч її вести нелегко. Литовці, наприклад, щоб не допустити до напливу російських робітників до фабрик та промисловости, пішли туди самі, залишаючи порожніми свої колгоспи. Тепер на Литві недостає робітників у колгоспах та радгоспах, але російські колонізатори не пхаються туди, де треба важко працювати.

Та здається, всі дотеперішні засоби русифікації не принесли бажаних вислідів, тому тепер плянується усунення кордонів та злиття всіх народів СССР у один „совєтський" (чи пак російський) народ.

Очевидно, між керівниками політики СССР є й противники такого об'єднування всіх народів СССР

(закінчення в 3-тій колонці)

„За один . . ."

(закінчення ред. статті)

в одній ресбубліці, бо ліквідація не лиш зменшить число совєтських голосів в ОН, але совєтські представники можуть зустрітися із закидом, що вони, які завжди „проповідували" свободу й рівноправність для всіх колишніх колоніяльних народів, заводять у себе тепер, у двадцятому сторіччі, колоніяльну політику. Відіб'ється це теж на поставі совєтських сателітів, які будуть побоюватися, що й їх може зустріти доля народів СССР. Та ледве чи ці голоси тверезих совєтських політиків матимуть будьякий вплив на заміри совєтських можновладців. Якщо комуністична партія щось вирішить, то совєтський парлямент винесе потрібну ухвалу, а уряд СССР йтиме сліпо до своєї мети-зросійщення всіх народів СССР.

Проте в теперішніх часах великого зросту національної свідомости всіх народів світу нелегко буде совєтським диктаторам вбити душу народів. Їх може зустріти доля російських царських можновладців, що теж намагалися зросійщити всіх своїх підвладних, доки, в своєму засліпленні, не добилися того, що не лише самі впали жертвою свого фанатизму, але й розвалили тюрму народів — Росію, яка їх придушила. Кажуть, що історія повторюється. Вона може повторитися й у СССР, але в далеко грізнішому та більш нищівному виді, ніж це сталося понад п'ятдесят років тому.

ДО П'ЯТДЕСЯТЬРІЧЧЯ СССР

30 грудня м.р. минуло п'ятдесять років від утворення СССР. З цієї нагоди керівники комуністичної партії і уряду СССР та підчинені їм органи посилили пропагандивну кампанію з метою створити враження, що СССР — то єдина у світі багатонаціональна держава, в якій справедливо розв'язано національне питання, і в якій взаємини між народами побудовані на основах справжньої рівности і дружби.

Народи СССР, які, після розвалу царської імперії, утворили власні самостійні республіки, але швидко втратили їх у висліді збройного нападу російських більшовиків і були включені в СССР, також роблять підсумки того, що принесла їм ця нова державна формація. Вони пригадують, що згідно з формальними актами сперед 50 років, СССР творився передусім для того, щоб, ніби то, забезпечити суверенність союзних республік перед наступом капіталістичного світу. Вони пам'ятають також, що напередодні утворення СССР делегати неросійських республік, зокрема українці, грузини й білоруси, вели гостру боротьбу проти великодержавних централістів, які вже в той час намагалися цілковито ліквідувати суверенні права окремих радянських республік та включити їх в Російську СФСР. Довготривала боротьба закінчилася вимушеним компромісом, у висліді якого союзні республіки були змушені віддати союзному урядові в Москві частину своїх прав, головно в галузі оборони і закордонної політики. Іншими ділянками життя мали правити самі уряди союзних республік.

Проте на ділі вийшло інакше. Записані в конституції СССР і в конституціях союзних республік права є по суті знищені, а республіканські органи влади перетворені у відділення ЦК КПСС та уряду СССР. Це видно зокрема в Україні.

В умовах радянської влади український народ втратив мільйони людей, штучно замучених голодом в 1933 р., і тисячі знищених діячів культури, творчої інтелігенції. Його землю опанували наїзники, що понад 50 років самовільно господарять в його хаті. Політбюрові ЦК КПСС і всесоюзним міністерствам в Москві підпорядкована цілість життя українського народу, усі без винятку галузі народного господарства України — Академія Наук УРСР, наукові установи і дослідні центри, партійні, молодечі, літературні, мистецькі й інші організації. В Москві вирішують про розмір випуску української професійної інтелігенції та спеціялістів, тільки московські іспитові комісії можуть надавати високі наукові ступні. В Москві рішають про кількість і характер високих і середніх спеціяльних шкіл в Україні, про число студентів, про розміщення кваліфікованих кадрів України, там також визначують число періодичних та неперіодичних видань українською мовою і їх наклади. За совєтськими джерелами, ок. 4 мільярди карбованців відходять кожного року з України у всесоюзний бюджет в Москві, без будь якої відплати. В офіційно атеїстичному СССР також релігійне життя українського народу всеціло контролюється Москвою. Після знищення Української Автокефальної Православної і Української Католицької Церков, існуюча в Україні Православна Церква перетворена в загін Російської Православної Церкви, подібно як Комуністична партія України є загоном Комуністичної партії совєтського союзу.

Таке саме становище є в інших неросійських республіках. Російський великодержавний централізм опановує і контролює життя неросійських народів, виразно змагаючя до ще більшого об'єднання імперії. Тому не випадково вже сьогодні керівники КПСС говорять про заникання значення кордонів між союзними республіками.

Однак керівників КПСС не задовольняє саме об'єднання імперії. Ще в 1930-их роках вони проголосили тезу про існування т.зв. совєтського народу. Тепер насилу проводять в життя т.зв. всебічне зближення і злиття націй, їхніх культур, традицій ,звичаїв, мов і т.п. В кінцевому висліді ці заходи мали б привести до ліквідації окремих націй в СССР, а всіх його жителів перетворити в т.зв. совєтських людей, що говорять російською мовою і, в духовно-культурному відношенні, стануть росіянами. Те, що не вдалося досягти царським чорносотенцям — мало б бути здійснене під прапором комунізму в російському виданні. Засобами у побудові такого „комунізму" має служити безперервна русифікація усіх галузей життя неросійських народів; зумисне накидання неросійським народам російської мови, культури, традицій, цькування і обплювування історичного минулого неросійських народів, їхніх національних героїв, висилання вишколених кадрів неросіян не тільки вищого, але й середнього ступеня поза межі їхніх республік і рівночасно поселювання на їх місце російських бюрократів та колоністів, з метою ограбити неросійські народи не тільки з їх духової культури, але, також шляхом переміщування населення, загарбати в них їх рідну землю.

Одночасно з таким національним поневоленням неросійських народів, керівники КПСС знищили політичні й соціяльні свободи всіх народів СССР. Теоретично ґарантовані конституцією СССР свободи слова, друку, зборів, організацій, релігійних переконань, день у день порушуються органами влади. В СССР побудовано двоклясове суспільство, в якому ніким не вибрана і ніким не контрольована верства партійної і державної бюрократії, що засобами насильства захопила владу, жорстоко наживається на праці мільйонів робітників, селян і трудової інтеліґенції. Протилежна думка заборонена також в самій партії. Тих, хто в СССР не погоджується з панівною верхівкою, запроторюють у в'язниці, табори примусової праці або психіятричні лікарні.

П'ятдесяті роковини утворення СССР є роковинами зради провідних ідеалів національної, політичної й соціяльної свободи, за які в роках революції боролися народи царської імперії. Природним порядком проти цього історичного обману піднімається і росте спротив усіх народів СССР.

Героїський спротив політиці русифікації і перемішування фахівців ставлять балтійські народи. Самопалення трьох литовських патріотів і масові демонстрації в Литві в останніх місяцях в обороні самостійности литовського народу, розкривають тільки краєчок правди про нагромаджені почування поневолених народів Прибалтики. За право поселитися в країні їхніх батьків і за свободу рідної культури, традиції, релігії, мови, борються радянські жиди. Безперервно триває боротьба кримських татар, що вимагають повернення на Крим. Сильну життєздатність і національну свідомість виявляють такі народи як узбеки, казахи, туркмени, кіргізи, чеченці, інгуші, калмики. Національна гордість, патріотизм і боротьба за власні права завжди характеризували грузинів та інші народи Закавказзя. Боротьбу проти комуністичної диктатури ведуть також кращі діячі російської культури, що прагнуть свободи творчости, гарантії громадянських свобід.

На передовому фронті боротьби за національне і соціяльне визволення стоїть український народ. Він не припинив її після упадку Української Народної Республіки. Під час другої світової війни він виступив як самостійна політична сила, завдяки організованій боротьбі Організації Українських Націоналістів і Української Повстанської Армії. В останньому десятиріччі український народ створив нові форми боротьби за права української мови, за вільний розвиток української культури, літератури, за збереження української історичної традиції і за його право бути господарем своєї землі. Ці нові форми самооборони українського народу є наскрізь легальні, конституційні, але тим не менше носіїв цієї боротьби засуджують на важкі кари позбавлення волі, їхніх родичів викидають з праці і квартир, цькують як „буржуазних націоналістів". В час, коли у всьому Радянському Союзі проходять святкування 50-річчя СССР, як нібито свобідної формації вільних народів, носії ідеї свободи тих народів знаходяться за гратами й колючими дротами, а на широких просторах імперії всевладно панує воюючий російський великодержавний шовінізм.

Вихолощена з будь яких притягаючих ідей, докраю бюрократизована і внутрі здеморалізована система комуністичної диктатури над народами СССР, втримується при владі головно засобами фізичної сили, партійної, військової і поліційної бюрократії. Вона є страшним гальмом на шляху духового, культурного, національного, політичного, соціяльного й економічного розвитку народів, над якими панує. Ніякими природними інтересами тих народів існування такого СССР виправдати не можна. Встановлена там система не потрібна російському народові. Вона подібно як і царат, не тільки гальмує розвиток його духової й матеріяльної культури, але також затроює його духовність бакцилями шовінізму й расизму та ставить його в ролю тирана десятків народів.

Ще більш шкідливим є існування СССР для неросійських народів. Панівна в ньому система загрожує їхньому біологічному й духовному існуванню, знищує їхню національно-культурну ідентичність. СССР — як колоніяльна імперія і держава, що придушує природні права громадян і народів, є анархізмом нашої доби. Це давно усвідомили собі поневолені Москвою народи. Їхня боротьба проти тиранії, яка придушує їхні національні, політичні і соціяльні свободи, голосніша за усі офіційні святкування 50-річчя СССР. Вона віщує визволення народів сучасної рабовласницької імперії.

Вісті з Едмонтону

В СІЧНЕВІ РОКОВИНИ

„Від нині Українська Неродна Республіка стає незалежною вільною і суверенною державою українського народу".

* * *

(Промова посла Ю .Козяка на Академії з нагоди Свята державности).

Цими словами з Четвертого універсалу стверджено й подано до відома світові доконаний факт. Цими словами, проголошеними 22 січня 1918 року, Центральна Рада визначила для України самостійний шлях. Сьогодні, 55 років пізніше, ми зібралися ось тут в Культурному центрі св. Василія, пригадати й ушанувати ту подію. Роблячи це, ми лучимося з усіма українцями у вільному світі, які зібралися з тої самої нагоди — під синьо-жовтими прапорами й тризубом, символами прийнятими Українською Національною Республикою. 1-го березня 1918 р. Зате ми лучимося духом з мільйонами тих, які з нагоди цеї річниці не можуть зібратися разом, й відзначують її в своїх серцях.

Як часто чуємо через радіо, чи в телевізії, чи читаємо в газетах, що Одеса — то російська пристань над Чорним морем, або що Київ — то старе російське місто. Часто Київ навіть називають „святим містом", матір'ю всіх російських міст. Немає сумніву, що до певної міри російський народ може шукати своїх початків в Київській Русі. Так, як деяка частина населення США, Канади, чи Австралії може шукати своїх початків у Англії. Але ніде ніхто не твердить, що Лондон в Англії, є американським містом, або Лондон в Англії, є канадським містом, чи австралійським містом. Коли отже кажуть, що Київ, — то російське місто, то роблять таку саму похибку.

До певної міри трагічні події після 1918 р. можна приписати великій недостачі знання західних держав історії й проблем центральної та східної Европи. В час, коли Україна конечно потребувала приятелів в західному світі, в час коли Україна домагалася визначення своєї суверенности в західних державах, застановлялися, чи Україні така суверенність взагалі належиться. Коли б вони тоді були знали дещо більше історії центральної і східної Европи, то можливо не були б прийшли до висновку, про який читаємо в листі секретаря США Ленсінга, з інструкціями американській делеґації на мирову конференцію таке як: (лист із 20 жовтня, 1919 р.)

„На основі дотеперішніх дослідів державний секретарят вважає, що змагання українців до самостійности є в більшості результатом німецької й австрійської пропаганди, які змагають до розбиття Росії".

Колиб не оця помилка, хто зна, чи принцип президента Вілсона, який говорить про само-визначення народів — один з найбільш шляхотних принципів 20-го сторіччя — чи цей принцип не був би застосований і до України, так як був він застосований до Вірменії, Німеччини, Австрії, Туреччини ітп.

І тому нашим обов'язком є, поінформувати західний світ про історію й проблеми центральної та східної Европи, щоб подібні помилки не повторялися в майбутньому й тому, коли сьогодні відзначуємо світлу річницю 22 січня 1918 р., то ми повинні не тільки святкувати цю велику подію, але й відзначувати існування українського народу від 9 сторіччя до сьогодні Ми повинні пригадати його „золоту добу" — три століття від 9-го до 12-го віку, коли Україна була одною з найбільших держав в Европі, коли високоосвічені й культурні українські князі київської держави мали величезні політичні зв'язки, коли дочки Ярослава Мудрого були королевими Франції й Норвегії. Пригадаймо: тризуб, який затвердила, як державний знак, Українська Народна Республика 1918 р., був уже на монетах князя Володимира Великого, який володів від 980 до 1015 р.; пам'ятаймо також про князя Ярослава Мудрого, який перший у слов'янсь-

(закінчення на стор. 5.)

Нова податкова реформа Канади

Цього року буде тільки один податковий формуляр для всіх канадських жителів, незалежно чи вони працюють чи є самозатруднені. Більшість канадських платників податку отримають свої бланки поштою, але якщо ви їх не отримаєте, тоді можете їх взяти в льокальному поштовому уряді. Виповніть їх та перешліть перед реченцем 30 квітня.

Коли виповнятимете податковий зворот, не забудьте подати всі правильні відтягнення та вирахувати всі джерела прибутків, включно з типами, частковою заробітною платнею і грішми отриманими з-поза Канади. Порадник, який долучений до податкових бланків, дасть відповіді на більшість питань. Та проте, якщо ви матимете якусь проблему, в дистриктному податковому уряді дається безплатна порада. Адреса та число телефону вашого дистриктного уряду є в Пораднику.

Для позаміських телефонів, попросіть оператора число ЗЕ 04000, — також даром. Багато з наших урядовців говорить чужими мовами. Ви можете також взяти собі свого пртяеля за перекладача.

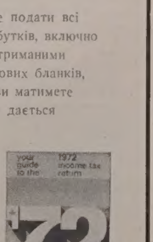

National Revenue, Taxation
Revenu national, Impôt

УКРАЇНСЬКІ ВІСТІ

Український католицький тижневик ✦ Виходить щочетверга в Едмонтоні ✦ Видає Спілка «Українські Вісті».

Published every Thursday in Edmonton ✦ Member of the Canadian Weekly Newspapers Association ✦ Yearly subscription in Canada — $6.00, in other countries — $7.50.

UKRAINIAN NEWS
10967 - St., Edmonton, Alta. T5H 2M8
Second class mail, registration number 1035.

ДЕ, ЩО, КОЛИ БУДЕ В ЕДМОНТОНІ

У неділю, 11-го лютого ц.р.:

о. 4.40 по полудні з гостинною Радіостанції Сі-Кей-Ю-Ей (СКИА) відбудеться українська радіопередача присвячена 7-мій сесії УНР-ади. Промовлятиме К. Теличко, учасник цієї сесії.

Річна передплата „УВ" – тільки $6.00

В Січневі роковини

(закінчення з стор. 4.)

кому світі дав відомий кодекс прав, „Руську Правду". В часі його володіння була збудована катедра св. Софії 1037 р. Майже 9 сторіч пізніше, той історичний пам'ятник — св. Софія — був історичним свідком відродження української державности, що його ми сьогодні відзначуємо. Не треба теж забувати героїчної козацької доби, коли в Україні володіли, починаючи з 15-тим, а кінчаючи на 18-тім сторіччі, коли так гарно розвинулася українська наука, пісня й музика.

Якщо 22- січня будемо свят кувати в тому сексі, то можливо, західні держави, вирішуючи долю народів, не будуть вважати Україну частиною „нерозділної Росії", так як то було по другій світовій війні, й можливо ,не повторять історичних похибку майбутньому.

22 січня 1918 р. після 150 років підкремного життя під владою царської Росії, як наслідок ненаслівої угоди гетьмана Богдана Хмельницького з Москвою, Україна нарешті звільнилася від цеї страшної феодальної опіки. Західна Україна, що була під владою Австро-Угорської імперії, теж скористала з воєнних заворушень і проголосила свою незалежність 1-го листопада 1918 р. 22 січня 1919 року, представники Української Народної Республіки і представники Західної Української Республіки зустрілися на площі св. Софії. Вони проголосили тоді Акт злуки всіх українських земель в одній суверенній державі українського народу. Завтра, 22 січня, точно в 55-ту річницю проголошення Четвертого Університету та в 54-ту річницю проголошення Акту злуки, перед міською авдиторією в Едмонтоні буде вивішений український національний прапор. Дякувати Богові, що в найближчій будучині Канада, наша країна, не буде в стані війни, й жодні вороги не будуть її атакувати. Молода українська держава 1918-х і 1919 років не була такою щасливою. Тодішній комуністичний режим Леніна, Актом із 17 грудня 1917 р., не лише признав Україні право на незалежність, але й визнав саму Українську Народню Республіку, такими словами:

„Ми, Совєт Народних Комісарів, визнаємо Українську Народню Республіку і її право відділитися від Росії зовсім, чи ввійти з нею, Російською Республікою, у федеративні зв'язки, чи яку іншу спілку. Все, що торкається національних прав, і національної незалежности українського народу ми визнаємо вповні і без обмежень".

Але помимо того акту визнання, комуністичні армії рівночасно заатакували молоденьку державу зі всіх сторін. Ми знаємо, що після того стало ся...

Але чому, 55 років пізніше, ми, в Канаді, чому ми, канадські громадяни, святкуємо ці події, які відбулися в Україні? Відповідь знайдемо у словах безсмертного Шевченка:

„Бо хто матір забуває — того Бог карає".

В того самого Шевченка, якого власне життя так дуже схоже на історію сучасної України. Напочатку раб-кріпак, згодом — вільна людина, ще пізніше — заслалець і мученик царських тюрем. Але є ще одна, найважніша універсальна причина, чому ми відзначуємо ці події, чому звертаємо увагу світу на долю українського народу. Словами одного з найбільших президентів США Абрагама Лінкольна:

„Дім, поділений на двоє і проти себе, дім на-пів рабський і напів вільний, на довшу мету не вдержиться".

Інший американський президент Д. Айзенгавер висловив ці самі думки і переконання в інших словах:

„Неможливий мир так довго, як довго будуть в світі народи-раби, як довго будемо визнавати статус кво, який гніттиме людей на велику скалю".

Ще іншими словами: як можливий мир на землі, коли немає справедливости не тільки для людей, але й для народів, як може бути мир, коли український народ немає свободи на своїй власній землі й немає права на само-визначення. Без свободи немає миру!

Але висловлюючи ці переконання, ми не повинні робити тих самих помилок, які робив світ в минулому; бо ці помилки після другої світової війни породили Гітлера і націстську Німеччину.

Нідин народ не переніс вислідів тих помилок тяжче, як саме український народ. Жодний народ не потерпів більше в другій світовій війні, як наш народ, з мільйонами вбитих, мільйонами заслалених, вирваних з рідної землі й загнаних у неволю, зруйновані села, міста, як то описано в книжці А. Анатолія під заголовком „Бабин Яр". Анатолій пише, що населення Києва, столиці України, в часі війни й німецької окупації, зменшилося на половину, а сотні тисяч його мешканців знайшло собі гріб в „Бабиному Ярі".

Ми не повинні повторяти похибок минулого й не повинні відзначувати світлих подій 22-го січня в дусі помсти за всіх тих, які погинули ,чи то тоді, чи в часі штучного голоду, зорганізованого Сталіном, коли мільйони українців гинули страшною смертю, а інші були заслані на Сибір, чи інші закутини совєтської імперії. Ми не повинні плянувати помсту на російському народові, який, остаточно, не може відповідати за діла своїх провідників. Але ми повинні безупинно інформувати світ про незавидну долю України й її народу; постійно вчити вільний світ про ріжницю між Україною та Росією, про ріжницю в історії, культурі, мові, звичаях та людях. А того ми не сповимо самими тільки зборами та святкуваннями, які ми організуємо для себе самих. Щоб поінформувати інших, ми мусимо йти до них, знайомити їх з українськими проблемами. Іншими словами: мусимо вивчити велике мистецтво публічних зв'язків. Ніхто інший не може включитися в русло канадського життя більше, як Комітет Українців Канади, й ніхто інший не може так інформувати наших співгромадян про нас, як Комітет Українців Канади. Зокрема тоді, коли всі ми разом, і кожний з нас зокрема, стане йому до помочі морально й матеріяльно, тоді КУК зможе належно сповнити свої великі завдання для добра нас всіх.

В міжчасі будьмо горді з того, що Україна живе й бореться: мороз, дзюба, катабанський чорновіл, гарська й безліч інших — то доказ, що бажання волі й самостійности вічне й до боротьби за свободу Українського народу встають нові й нові покоління. Й вони будуть так довго змагатися, як доки дзвони св. Софії знову не проголосять відродження вільної, незалежної суверенної Української держави.

—o—

* **Страшний** гураґан-торнедо знищив майже до тла аргентинське місто Сан Джасто. 50 осіб згинуло під руїнами домів, а понад 500 осіб було важко поранених. Шкоди від гураґану дуже великі.

Styles Denture Clinic
C. H. STYLES,
Certified Dental Mechanic
10128 - 100 St., Edmonton
206 McLeod Bldg. — 424-9645

ORBIT
ОРБІТ Co.
10219 - 97 вулиця,
ЕДМОНТОН 15, АЛТА
Висилаємо всілякі посилки з нашого великого складу товарів, який маємо найкращий, а в Україні найбільш придатний. Пересилка триває 6 тижнів.

Як було створено Союз Радянських Соціялістичних Республік?

Олександер МАЙ

У 1922 році відбувся одинадцятий з'їзд Російської комуністичної партії, з участю Леніна, на якому розглядалося питання про утворення СРСР. Відомо, що в цьому питанні протягом попередніх п'яти років, тобто від революції 1917 року, в партії була незгода. За пропозицією Леніна, Російська Радянська Федеративна Соціялістична Республіка мала бути не союзною державою, а федерацією, заснованою на автономії. Молоді радянські республіки і національні компартії розцінили це як відновлення Російської імперії в формі РСФСР. Соціялізм соціялізмом, а свою власну хату, власну національну державу хоче мати кожен народ. Старий більшовик — ленінець Микола Скрипник, один із головних керівників тодішньої КПУ відверто критикував Леніна і його плян утворення СРСР. Виступаючи на одинадцятому з'їзді партії, Микола Скрипник сказав:

„Хоча товариш Ленін говорив, що треба перейти від розмов, від політики до діла, але це було, очевидно, його своєрідною політикою. На жаль, товариш Ленін у давній доповіді по цьому питанню (тобто національному питанню) нічого не сказав. А сказати треба. Ось чому для мене має деяке показове значення мимоходом кинута товаришем Леніним заява, що Україна, між іншим і на цастя, є самостійною державою. Ми помічаємо досить багато фактів і явищ, коли на практиці лінія радянських апаратів зовсім інакша, ніж та лінія, що її дає наша партія. Єдина неподільна Росія — гасло не наше. Ми нічого спільного не можемо мати з цим гаслом".

Ленін, що був у президії з'їзду, вислухав цю заяву Скрипника мовчки. Та Скрипник не тільки говорив, а й діяв. Тоді ж таки, весною 1922 року Політбюро ЦК КПУ офіційно поставило перед Політбюром ЦК РКП таку вимогу: „конкретизувати взаємовідносини між Росією і Україною, бо вони досі регулювалися договорами, що затуманювали самостійність Української Радянської Республіки".

Не що вимогу ЦК РКП створив комісію для підготовки питання про взаємовідносини радянської Росії, України, Білорусії, Закавказької Федерації. Сталін подав комісії проєкт „автономізації", що означала фактично перетворення радянських республік на області радянської Росії. Це був крок назад до Керенського, Керенський теж не йшов далі автономії. Хоч представник ЦК КПУ виступив проти великодержавношовіністичного проєкту „автономізації", комісія ЦК РКП таки ухвалила Сталінів проєкт. Тоді проти проєкту „автономізації" ще гостріше й активніше виступив ЦК компартії Грузії. У Тбілісі дійшло до того, що уповноважений ЦК РКП на засіданні ЦК компартії Грузії вдався до рукоприкладства супроти керівників грузинських комуністів. Та не помогли і великодержавні кулаки! Навпаки! Тепер уже і ЦК компартії Білорусії не дав згоди на кремлівський проєкт „автономізації". Таке діялось на верхах компартії Росії, України, Грузії, Білорусії. А тим часом на низах у народних масах національних радянських республік не вщухали повстання. Нації, що вирвались із тюрми народів", не хотіли вертатися до неї назад.

А яка була позиція Леніна?

Ленін був тоді хворий. Лежачи в ліжечку, він прочитав ухвалені комісією ЦК РКП сталінські тези „автономізації", довідався про заперечення тих тез компартіями України, Грузії, Білорусії, про „рукоприкладство" в Тбілісі, про активність повстанців у республіках. І аж тепер Ленін — після п'ятьох років вагань і боротьби — забив на сполох, мовляв, „в яке болото ми влетіли", гостро осудив сталінські тези ЦК РКП, як великодержавношовіністичні. Він назвав ці тези „виявом політики російського великодержавного держиморди і русифікаторства". Ленін став на підтримку ідеї союзу рівноправних незалежних радянських республік. Це було 27 вересня 1922 року. Ленін мав розмову із Сталіном, переконав його і ЦК РКП(б) відмовитись від „автономізації" на користь Союзу рівноправних. Два роки пізніше Микола Скрипник робив звітну доповідь на всесоюзному Всеукраїнському з'їзді рад про створення Радянського Союзу.

В доповіді Скрипник з гордістю підкреслив: „Оскільки сама ідея створення Союзу Радянських Соціялістичних Республік виходила з України, постільки роботу по оформленню союзної конституції було значною мірою здійснено силами Українського уряду".

Цікаво знати: чому цю заяву і всю звітну доповідь Скрипника про заснування Союзу РСР, чому цей важливий офіційний радянський документ замовчує радянська преса в ювілейний рік п'ятдесятиріччя Союзу радянських Соціялістичних Республік? Радянські громадяни і прогресивні кола у всьому світі ждуть публікації всіх архівно-історичних документів про те, як було вперше задумано і створено Союз Радянських Соціялістичних Республік? Хто був за, а хто був проти Союзу рівноправних. Яка була участь у створенні Союзу Республік українського, грузинського і білоруського урядів. Латинська мудрість каже: тільки тими способами може триматися кожний державний лад, що за їх допомогою він створився. Радянський Союз утворився двома способами: з одного боку, способом боротьби радянських республік проти російського великодержавного шовінізму ПКРКП (б), а з другого боку — способом ріпучого повороту Леніна в бік компромісу та поступок вимогам суверенности національних радянських республік.

Ось уже сорок років у Радянському Союзі розгулює великодержавний шовінізм. І якщо він своєчасно не дістане відсічі в самому Союзі, — що станеться з народами СССР протягом наступних п'ятдесятьох років?

—o—

Перша праця про Стефаника англійською мовою

З початком січня ц.р. заходами і накладом Українського академічного видавництва появилася англійською мовою перша студія про життя і творчість Василя Стефаника. Автор цієї наукової праці, проф. Данило Струк з Торонтського університету, подає читачеві не тільки основні факти літературної біографії Стефаника, але робить також цінну спробу пов'язати творчість цього великого і майже невідомого на Заході українського письменника з літературними течіями світового письменства, зокрема з теоретичними основами новелістичного жанру.

В праці подано також переклади тринадцятьох кращих новель Стефаника та наукову бібліографію. Передмову до цієї праці написав проф. Ю. Луцький.

Не сумніваємось, що українські читачі та зокрема українська молодь, щиро прийнуть появу цієї цінної праці та піддержать заходи Українського академічного видавництва, а саме познайомити чужинецький світ з кращими здобутками української культури і науки.

Інформації у справі видавничих плянів УАВ, як і також замовлення на цю вже другу працю В-ва, просимо спрямовувати на адресу:

Ukrainian Academic Press,
P.O. Box 263, Littleton,
Colorado 80120 U.S.A.

Д-р Д. Струк викладає українську та російську літературу в Торонтському університеті й друкує свої статті в різних журналах у США та Канаді.

—o—

* **СССР після Сирії** недавно 16 реактивних бойових літаків „МІГ-21", два „МІГ-17" та 4 гелікоптери. Протягом 1972 р. Сирія дістала з СССР 35 літаків „МІГ-21".

* **Секретар комуністичної** партії Польщі Е. Герек та комуністичної партії ЧССР Л. Свобода дістали, з нагоди 50-річчя СССР, ордени Леніна та привітальні листи від Н. Подгорного, Л. Брежнєва та А. Косиґіна, за піддержку комунізму в їхніх країнах.

УКРАЇНСЬКА „МАЛАНКА" В АЛБЕРТСЬКОМУ УНІВЕРСИТЕТІ

Через багато сторіч українці не виявляли охоти прийняти календарної реформи Папи Григорія й держалися давнього Юліянського календаря. Деякі держаться його ще й досі, або бодай відзначують рокові Свята за Юліянським календарем, як пишану до давної Української культурної традиції. Цього року університетський клюб Алберстського університет у влаштував прийняття — вечеру з нагоди українського Нового Року за Юліянським календарем.

В деяких околицях України, зокрема на Буковині в навечір'я Нового Року влаштовують дуже багату вечерю з різними додатками, яка вповторює нагадує „щедру вечерю", що її влаштовують на Щедрий вечір. В тому часі співають теж спеціяльні новорічні побажання, а подекуди співають вже й щедрівки, які співаються на Щедрий вечір, що його святкують за кілька днів, 18 січня. В навечір'я нового Року молодь одягалася в багаті у вишивки, народні строї й ходила від хати до хати, зі співами, музикою та жартами. Господарі, до яких заходили ці новорічні „вишивники", приймали їх дуже радо, гарно гостили й давали гроші, оріхи, яблука та святочне печиво.

Згідно з традицією в навечір'я Нового Року ходять теж з вертепом хлопці, які мають за завдання попращати „старий рік" та впровадити „Новий рік". Головною постаттю в новорічному вертепі є „Маланка", тому й навечір'я Нового Року називається „маланчин вечір". Інша річ, що в останній день старого року Церква відзначує свято святої мучениці Меляниї, тобто Маланки. Мабуть з тим зв'язана й поставь „Маланки" у вертепі. Маланку з новорічного вертепу супроводить Василь, бо в день Нового Року Церква святкує пам'ять Святого Василя Великого. В вертепі виступають ще пастухи, плуганорі, купці, ворожка та звіряка: коза й ведмідь. Маланчин вертеп мандрує від хати до хати, в в місті в ресторанах від стола до стола, бажаючи всім щасливого Нового Року та збільшуючи радість й так уже розбавлених господарів та гостей. На чолі вертепу у нас йшов гуцул із звіздою.

Маланкою був звичайно жвавий парубок, який мав право того вечора строїти різні жарти, бо того вечора (варто це затямити науковцям та адвокатам) всяке право, так природне, як і уявлене людьми було завішене. Того вечора Маланчин вертеп співає коляди, народні пісні та строїть різні жарти. Звір'ята з вертепу на Маланки говорять людським голосом й росказують ангелам, що теж мандрують з Вертепом, як над ними знущаються їхні власники. Зате учасники вертепу — люде тратять під кінець року голову й роблять різні дурниці. Опівночі Василь проголошує, що настав Новий Рік і вітає його звуком трембіти. Після того повертається давний лад й всі учасники вертепу стають нормальними. Після півночі вже є Василій й на світі панує нормальний порядок.

На Маланчин вечір поздоровляли в нас, на Буковині, привітами: „З Новим Роком", „На мної літа!", „На здоров'я!" ітд.

Підчи бодай частинно за тою традицією, аранжери Маланчиного вечора в університетському клюбі подбали про відповідні страви, що їх під проводом п-і Гавриш, приготовили кухарі в кухні університетського клюбу.

Вечерю зачинали закусками: вуджений лосось, кавяр, мариновані селедиці, огірки, салата та свинина в холодці. Відтак подавали борщ з „ушками", рибу, приготовану по полтавськи, смажену курятину на київський лад, волове м'ясо на чумацький лад („шашлик"), а до того галицькі голубці, гуцульські пироги, буковинську кулешу, підливу з грибами, бурачки з хроном, зелену фасольку та салату.

Закінчували вечерю солодкі страви: пиріжки, меданики, пампушки та торти. Очевидно, що до того були й відповідні напої, відповідно до побажань гостей.

326 учасників Маланчиного вечора, що заповнили харчівню (квитки були випродані вже на тиждень перед Маланчиним вечором), заїздали смачно приготовані страви та поснідали собі взаїмно звичаї Маланчиного вечора.

Гостей привітав господар вечора проф. М. Гулоцан, який був одягнений в чудовий український буковинський на родний одяг, із тайстрою, через плече: він теж склав новорічні побажання. Теж його дружина була одягнена в стилевий буковинський народний одяг. Відтак п-і Гавриш пояснила коротко деякі страви, що їх подавали того вечора, й гості за'бралися до вечері.

В часі вечері виступила з українськими народними танцями танцювальна група п-і Н. Добролік-Маївської, яка теж відспівала дві пісні. Кромі того на залі був теж Маланчин Вертеп, який мандрував поміж столами й строїв різні жарти та забавляв гостей.

Після вечері відбулася танцювальна забава. Учасники Маланчиного вечора бавилися мило й безжурно, зустрічаючи Новий Рік за Юліянським календарем.

Слід додати, що аренжери вечора подбали й про дуже гарно оформлену карту страв, яку по мистецьки оформив мистець П. Цимбалюк.

М. Гулоцан

—o—

* **В Японії гине щороку** прибл. 100 осіб від затруєння спеціяльною рибою, що й прибл. 7,000 тонн річно ловлять японські рибалки біля узбережжя Японії. Печінка тої риби є затрена й від неї люде хворіють та навіть умирають. Обід для двох осіб з тої риби коштує в Японії 25 дол. й дещо страху, що можна нею затруїтися.

ВИНАЙМАЄМО НОВУ ПАРАФІЯЛЬНУ ГАЛЮ
на родинні і громадські імпрези
Приготовляємо весільні прийняття по приступних цінах.
Парафія св. Володимира в Калдер (Едмонтон)
12726 — 119 стріт. Телефон: 455-4906 або 454-1177

АСЕКУРУЄМО
Авта, будинки, хатні речі, бизнеси від вогню, грабежі, особисту відповідальність (liabilities), морґеджові довги, рівнож асекурації: життєва хворобова, від випадку та шпитальна.
10% знижки
на будинки, хатні речі й особисту відповідальність (liabilities)
Cwikilewycz Insurance Agency
10960 - 75 Ave. Edmonton, Alberta
Tel.: 433-7629 — 424-0915

Чим більше маєте дітей, тим менша сума вашого прибутку підлягає оподаткуванню. Але, крім того, є ще інший спосіб зменшити податок.

HERITAGE TRUST
10166 - 100 ST.
EDMONTON
ALBERTA
T5J 0P5
Phone: 429-6656

Дозвольте нам бути частиною вашої родини

Коли ви й Геретидж Трост зійдетеся разом, щоб поговорити про зареєстровний ощадностевий пенсійний плян, то означає для вас поважне зменшення податку від ваших прибутків у 1972 р.

Але ви маєте на те час лише до 28 лютого ц.р. Якщо ви ще не належите до пенсійного пляну, ви можете вплатити суму до висоти $4,000.00, або 20% ваших прибутків, залежно від того, яка сума буде менша. Якщо ви не належите до пенсійного пляну, ваша границя ощадностей на цьому конті буде менша, але ви всетаки зможете заощадити деяку суму, що не буде підлягати оподаткуванню.

Якщо ви вплатите гроші на Ощадностевий пенсійний плян Геритидж, ви маєте повну контролю над вашими грішми. Ви можете їх інвестувати або в гарантованих цертифікатах на процент, або можете їх інвестувати в уділах („шерах"). То може зробити для вас, із вашого доручення, брокер, або й ви самі. А ми вам дамо всякі поради в тій справі яких ви захочете. Або виберіть собі якусь комбінацію в інвестиціях й дивіться, як ваші гроші побільшуються.

Якщо надійде час їти на пенсію, ви будете мати забезпечений прибуток на ціле життя. І ви будете вдоволені, що ви вам дозволили бути частиною вашої родини.

Герітедж Трост: то є Алберстська компанія, яка є зацікавлена вашою будучністю. Телефонуйте, пишіть, або зайдіть до нас, перед 28 лютим цього року.

(Якщо ви не маєте тепер готівки, щоб вплатити її на конто Вашого пенсійного пляну, прийдіть до нас і розвідайтеся про позичку. Навіть відсотки від позички можна відтягати від вашого податку. Того вам ніхто інший не зробить).

З СОВЄТСЬКОЇ ЖАХЛИВОЇ ДІЙСНОСТИ

З ДОПОВІДІ КОЛ. В'ЯЗНЯ СОВЄТСЬКИХ КОНЦЕНТРАЦІЙНИХ ТАБОРІВ ШІФРІНА

„ПЕРЕШКІЛ" В'ЯЗНІВ

А. Шіфрін, що відбув 10 років у советських каторжних таборах, каже, що життя в советських каторжних таборах є невиносиме не лише тому, що там є невистарчаюче прохарчування, погане приміщення та важка праця. Ще може більше докучливим є духові терпіння, яким піддають катіржан, що ними таборове управління хоче зломити душевну силу в'язнів. Сторожі каторжних таборів приказують в'язням викрикати час до часу: „Хай живе советська власть!" Кожного дня, після 12 годин важкої праці, до бараків, в яких живуть в'язні, приходить старшина КГБ й читає в'язням політичні статті. Якщо хтось із в'язнів не хоче слухати, або, змучений, задрімає, або вийде в часі читання статей із бараку, його садовлять до карної камери".

Управа таборів вишукує між в'язнями таких, що заламалися душевно, які стають інформаторами та агентами, що не лише про все доносять управі табору, але ще й провокують нераз в'язнів до нерозважних виступів. Ці інформатори та агенти служать адміністрації за шматок хліба, чи ложку юшки. За те вони готові видати свойого співв'язня навіть на смерть. За таку саму ціну управа табору вишукує в'язнів, які підписують своїм іменем статі в газеах, написані поліцисами КГБ або їх агентами. Того роду в'язні беруть участь в т.зв. аматорських виставах, що їх в таборах влаштовує таборова адміністрація й відтак описує в місцевих газетах, мовляв, у таборах в'язні навіть турбуються культурою й відзначують режимові річниці. Діється то зокрема з нагоди різних советських річниць, як річниця жовтневої революції, чи якоїсь іншої нагоди. Оці знедолені, заломані в'язні, виступають навіть, за шматок хліба чи ложку юшки, на сцені й вихваляють перед своїми співв'язнями советську владу.

В дуже рафінований спосіб старається советська поліція зломити душевно українських політичних в'язнів. Вона показує в каторжних таборах пропагандивні фільми про „радісне, щасливе життя", яке, буцімто, ведуть мешканці України. Поліція навіть потрафить підшукати, зломаних психічно, українців, які їздять по каторжних таборах й розказують українським в'язням, яке „щасливе та радісне життя" ведуть вони та їхні родини в українських селах та містах. Таку нищівну пропаганду веде КГБ серед загалу в'язнів. Для українських провідних людей КГБ має інші методи. Прим. д-ра Горбового КГБ забирало до Києва, де його держало через кілька місяців. Його возили гарним автомобілем, показували йому, очевидно здалека, городи з квітами, нові будови, людей, що ходили по вулицях Києва й весело розмовляли та жартували, молоді пари в публічних парках, що цілувалися ітд. Й тоді говорили до нього: „Бачиш, як весело живуть українці? А ти чого хочеш? За що борешся? Ти великий борець за незалежну Україну! Ти гниєш в тюрмі, твоя родина теж страдає і що ж ти здобув тим? Відречися своїх ідей, підпиши заяву, що ти відрікаєшся своїх переконань про самостійну Україну, бо твої переконання були неправильні. Тоді ми тобі дамо апартмент у Києві й подбаємо, щоб ти дістав тут відповідну працю. Ти будеш жити щасливо й втішатися життям. Але відречися своїх переконань!"

Вони привезли до Горбового його дружину та його дітей у відвідини. Вони плакали при зустрічі, але його не переконували, щоб він відрікався своїх переконань. Але вони плакали. Вони бачили свого батька в таборових лахманах, бо Горбовий відмовився прийняти цивільний одяг, який йому пропонувало КГБ. Його кликали кожний раз, як він був у Києві, на розмову до міністерства державної оборони, та до центрального комітету української комуністичної партії й старалися переконати його, щоб він відрікся своїх переконань. Але він не відрікся.

Шіфрін був у концентраційних таборах лиш 10 років й, перейшовши через їх пекло, Шіфрінові важко зрозуміти, як д-р Горбовий зумів опертися тим покусам КГБ. Але він не був одинокий, що так твердо держався. В такий сам спосіб КГБ старалося впливати й на інших визначних українських політичних в'язнів: Долишія, Душнія, Сороку, Юрія Шухевича та других. Але з них ніхто не піддався намовам КГБ". Така сила духа ламає сталь" — сказав А. Шіфрін. „Такої сили духа не можна зламати. Така сила духа українського народу мусить накінці довести до вільного життя в Україні".

„Та тепер ми говоримо не лише про силу духа, що її мають провідні українці — сказав А. Шіфрін. Ми мусимо говорити й про жахливий терор, який шаліє сьогодні в Україні. Українці голодують, їх допчуть ногами в каторжних таборах лише тому, що вони хочуть бути свобідними. Й про те ми всі, що є свобідні, повинні говорити. Без перерви. День у день. Сьогодні арештовано Ю. Шухевича, але Шухевич то лиш одна людина, яку ми знаємо. В каторжних таборах опинилися сотки тисяч українців, яких ми не знаємо. Ми домагаємося свобод для Шухевича, Мороза, Плюща, Чорновола та інших, яких імена нам відомі. Але ми повинні домагатися звільнення й свободи для всіх, гноблених та арештованих у СССР. Для арештованих жидів та борців за вольності в СССР, для Якіра, Буковського та інших, що борються за свободу для всіх советських в'язнів. Ці всі люде відчувають відповідальність й обов'язок ставати в обороні всіх гноблених в СССР, що є обов'язком людскости, бо кожна людина повинна мати почуття відповідальности за долю всіх людей".

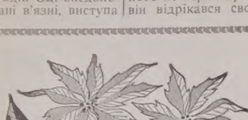

На коляду прислали до „УВістей"

По $6.00: Н. Поточняк, Елко, Б.К., о. Н. Федорович, Монесен, США.

По $5.00: Б. Садковий, Іванстон, Іл. США, д-р Р. Смик, Кол Ситі, Іл. США, М. Кудирбан, Едмонтон, Джубілі Клінерс, Едмонтон.

По $4.00: п-і К. Прейма, Гренфел, Саск., В. Лопатнюк, Тофілд, Алта., П. Ґулька, Ріджайна, Саск., В. Глинка, Ошава, Онт., Н. Грушка, Гайнс Крік, Алта., П. Дуфанець, Джерелтон, Онт., А. Гуцуляк, Донкен, Б.К., І. Шикула, Торгилд, Алта., М. Романець, Вінніпеґ, Ман., п-і М. Козак і І. Фляк, Едмонтон.

По $3.00: Г. Конопацький, Едмонтон, П. Сирота, Ванкувер, Б.К., п-і О. Аронець Едмонтон — і К. Вітюк, Тондер Бей, Онт., д-р І. Чорнейко, Дондес, Онт.

По $2.00: П. Гарматюк, п-і Е. Одинська, Айрон Рівер, Алта., п-і М. Загарій, Беніто, Ман., І. Бзовий, Райкрофт, Алта., Н. Кашуба, Ромзей, Алта., В. Зипчин, Геффорд, Саск., І. Курбак, Веґревил, Алта., С. Швидкий, Ебетсфорд, Б.К., Й. Паладець, Вікс, Саск., М. Любий, Оттава, Онт., М. Кондрацький, Медисин Гет, Алта., М. Гринів, Ст. Павл, Алта., Д. Пащак, Едсон, Алта., п-і М. Шпитко, Кемлупс, Б.К., А. Бідулка, Прудгом, Саск., п-і А. Криворучка, Мелвил, Саск., М. Олійник, Йорктон, Саск., В. Городинський, Нюмаркет, Онт., п-і П. Кіт, Менвил ,Алта., П. Амброх, Мирнам, Алта., п-і М. Шуль, Айтуна, Саск., п-і М. Гуцуляк, Ванкувер, Б.К., п-і І. Трибала, Ванкувер, Б.К., Г. Винничук, Нюкессл, Алта., І. Біло, Вестлок, Алта., І. І. Новосад, Вінніпеґ, Ман., О. Сліпчук, ЛеКорій, Алта., М. Мошанський, Тандер Бей, Онт., В. Татарин, Вадіна, Саск., Т. Музика, Торонто, Онт., І. Н. Рибчинський, Вонда, Саск., М. Янчинський, Дугалд, Ман., п-і М. Шкільник, Торонто, Онт., п-і М. Вірста, П. Гарматюк, В. Полиявкан, С. Панич, п-і В. Сализин, В. Циріль, всі з Едмонтону.С

По $1.50: Д. Паращак, Ріджайна, Саск., С. Сисак, Веґревил, Алта., А. Жмурко, Едмонтон.

По $1.00: О. Чагайда, Вайдвуд, Алта., п-і П. Заяць, Летбридж, Алта., п-і Е. Рудик, Веґревил, Алта., Ф. Ковальчук, Овкбури, Ман., Р. Політило, Веґревил, Алта., О. Курант, Саскатун, Саск., П. Камінський, Калґарі, Алта., Ф. Вангела, Винярд, Саск., п-і П. Урбан, Норт Батлфорд, Саск., п-і І. Кіселиця, Атабаска, Алта., І. Людвгк, Нелсон, Б.К., п-і Ф. Гутняк, Саскатун, Саск., Н. Черевик, Норквей, Саск., М. Карпа, Вінніпеґ, Ман., І. А. Горон, Ту Гилс, Алта., п-і Н. Павлюк, Льойдмінстер, Саск., п-і Н. Коваль ,Льойдмінстер, Саск., п-і С. Дубан, Гай Прері, Алта., п-і М. Павлюк, Спедден, Алта., Д. Наумець, Евансбурґ, Алта., п-і Ю. Куцах, Норт Батлфорд, Саск., п-і А. Заяць, Мирнам, Алта., Й. Голубець, Саскатун, Саск., П. Грабець, Голден, Алта., п-і К. Кіт., Мирнам, Алта., Г. Маслюк, Глендон, Алта., п-і С. Партика, Спірс, Саск., п-і Л. Зелінська, Торонто, п-і М. Пилипець, Вакав, Саск., П. Мельник, Вайта, Ман., Д. Сленчко, А. Моргардт, п-і Р. Ткачик, П. Марисюк, п-і А. Шевчук, всі з Едмонтону.

По 50 центів: М. Грицик, Дітройт, Міш. США.

Усім шановним жертводавцям щиру подяку складає адміністрація „Українських Вістей".

МОЯ ЗУСТРІЧ З УПА (4)

Е. П. Ц. ван ГОТЕГЕМ, ГЕНЕРАЛ-ЛЯЙТЕНАНТ

Вага досвіду полягає головне в лекціях, що їх він дає. З ретроспективного погляду засоби, що їх вживали українці для встановлення нашої ідентичности справжніх голляндських старшин, а не скинених з парашутів поза лініями радянських агентів, в чому нас спочатку підозрівали, стали для нас тривалою лекцією. Насамперед, ми швидко встановили, що така нація, як наша, яка жила мирно і в достатках протягом понад одне сторіччя, є в дуже некорисному становищі у порівнянні до тих народів, які мусіли вести постійну боротьбу за своє існування і тому були вродженими конспіраторами. Від початку останньої війни наші слабості виявлялися в недостачі твердости, в надто великій довірливості і в неспроможності бути дискретними. Останній недолік треба трактувати як вислід тенденції маніфестувати себе назовні. Подібного досвіду зазнав і наш недавній підпільний рух на батьківщині, в якому багато людей упало непотрібно жертвою, бо і підпільники і їхні друзі ставили розголос понад конечність зберігати таємницю.

У ділянці розвідки ми були, у порівнянні з тими українцями(нічим більше, як новаками, яким завжди ще треба вивчати усі трюки, конечні для цього діла. Тому не диво, що ми потрапляли з відкритими очима в кожну наставлену ними пастку. Українці, що ми їх зустріли після війни, були надто чемні, щоб сміятися з нас, коли ми знайомили їх з нашим досвідом.

Наші пізніші переживання на Угорщині підсилили в нас ще більше переконання, що в тодішніх обставинах кожне й найпростіше питання було ставлене з якимось прихованим мотивом у думці. Численні відвідувачі в селянській хаті, що в ній ми початково квартирували, не приходили, щоб тільки задоволити свою цікавість. Їх присилали, здебільша з метою ,щоб з усіма нами говорити в той самий час і щоб ми не мали змоги порозумітися між собою і впливати на відповіді інших. Нас спеціяльно розпитували про умови життя й побуту в Голляндії і в таборі полонених. Далі нас питали про взаємини між нами самими і про стосунки з керівництвом німецького табору. Все це були речі, що про них вони здавна добре знали, бож табір був у серці Галичини. Вони заінсценізували справжній показ, коли ми поінформували їх, що має бути перевезений ще один контингент полонених і почали діяти так, наче б вони готувалися перехопити цей транспорт. Насправді ж єдиною річчю, що їх цікавила, було перевірити наші інформації. У 1947 році, коли я поставив одному з українських емігрантів у Голляндії виразне питання в цій справі, він заявив, що вони не знали взагалі, що робити з 700 старшинами різного віку, які були цілком не приготовані до труднощів партизанського життя. З другого боку, було неможливе перевести таке чисельне з'єднання через угорську чи румунську границю.

Той же самий українець сказав мені, що спочатку, зваживши на наші дивовижні однострої, нас взяли за радянських парашутистів. Після того, як Київ зайняли радянські війська, повстанський провід сподівався кожного дня, що їх почнуть скидати в німецьке запілля, і малі групи українських партизанів були порозставлювані, щоб їх перехоплювати і ліквідувати. Факт, що ми були цілком неозброєні, свідчив на нашу користь, але, з другого боку, вони мусіли брати до уваги можливість, що мають справу з німецькими пропагандистами або шпигунами. Остаточно ж вони боролися проти кожного, хто був ворогом незалежної України. Водночас із цим вони були переконані, що після війни Україна може скористати, маючи до диспозиції за кордоном деяку кількість людей з добрими зв'язками; хто міг краще виконати це завдання, як не альянтські старшини, що їм допомогли вони втекти з полону.

Тому для них було важливе встановити поза всяким сумнівом нашу справжню національну приналежність. Факт, що під нашим цивільним одягом ми мали голляндські уніформи, не мав для них великого значення ,як і те, що в нас були позначки полонених і що харчі, які ми мали з собою, були в бляшанках американського Червоного Червоного Хреста. На них не справило навіть якогось враження те, що Піт довго молився перед кожною їжею, від чого звичайно вистигала його юшка.

Щойно в 1947 році я дізнався, що вчитель, який вів з нами жваву розмову ламаною німецькою мовою, міг робити це цілком добре по-голляндськи, бо він кілька років жив в Амстердамі.

Правдоподібно, в цій нашій першій сільській хаті ми зустріли Івана Бутковського, хоч при цій нагоді він і не представився нам, як командир батальйону УПА. Про це я дізнався тільки кілька років пізніше, коли він сконтактувався зо мною в Голляндії, але про це точніше в другій частині цього спогаду.

А тим часом учитель прислухався до наших розмов, щойно ми починали гуторити між собою.

У хаті, що в ній ми перебували, ставало все людніше, і коли я виглянув крізь вікно, я побачив на подвір'ї озброєного повстанця, який обсервував згори єдину дорогу, що вела до хати. Жінки й дівчата готували запопадливо їжу, як несподівано відчинилися двері і до кімнати увійшли, наче в нестямі, два наші товариші: Лін — селянин з околиць Роттердаму, який любив повторювати «Нехай шкура літає — я не дбаю», і разом з ним надзвичайно здібний артилерійський старшина, що його звали загально Руї, яке прізвисько змінили згодом на «Ред» (червоний), бож голляндська мова не була надто поширена серед вояків союзницьких армій. Обід, що його ми тоді мали, був першим нормальним харчем за останні роки, і нам хотілося споживати його без кінця, так нам усе смакувало. Алеж усе має свій кінець, і коли наші господарі зауважили, що ми смертельно потомлені, порозкладали нас по ліжках. Я опинився в одному ліжку із Пітом; він згодом щасливо одружився, але я й досі не можу зрозуміти, як якась жінка могла б спати разом в одному ліжку з таким «вогнем», як Піт. Гарма і Кіса примістили в сусідів.

Коли ми прокинулися, вже було темно, але на подвір'ї був якийсь рух. Іван Бутковський сказав нам, що нас переведуть в якесь інше, більш віддалене місце перебування, де ми зможемо зустрітися з найвищою владою УПА в цій околиці. Незабаром ми сиділи у відкритих санях, які мчали нас по снігу під ясним місячним небом. Спадало мені на думку, що ми їдемо не в напрямі Карпатських гір, а просто на захід. Наші провідники не проминали жодної нагоди, щоб перевірити наші військові здібності, що мало очевидно на меті встановити, чи ми справді не надто добре вишколені й фізично заправлені, щоб нас можна було вважати за колишніх військовополонених. Ми почувалися справжніми аматорами-новаками, коли наші супровідники перебігали по покладених через потоки гладеньких вкритих льодом стовбурах дерев, і ми йшли за ними тільки з ваганням, поперекидавши перед тим наші клунки на другий берег потока. Справді ж таки ми могли викликати підозріння,як би були спритніші.

Проїхавши яких 35 кілометрів, ми зупинилися в першому домі найближчого села. Після довших переговорів нас відвели через цілком затемнену кімнату до вбого влаштованої спальні, де дві жінки зараз ж почали розпалювати вогонь. Двоє заспаних дітей задивлялися на нас з свого ліжка у ніші. Ніхто не промовив ні слова. Наші супутники, з якими ми навіть не встигли познайомитися, відійшли, сказавши нам тільки, що це постій командира округи і що він зустрінеться з нами увечорі.

Тому що жінки поводилися так, наче б вони були черницями в якомусь манастирі, ми почали обговорювати поточні справи й загальну ситуацію, при чому наші пляни продовжувати перехід у південно-західньому напрямі через Карпати був головною темою нашої розмови. Ми говорили вільно з тієї просто причини, що не мали чого приховувати. Зрештою, приказка, що навіть стіни мають вуха, стосується тих, що хотіли б приховати щось, що тікає від денного світла. Але для наших контрапартнерів справа ще не була повністю з'ясована, і тому, як це мені сказано пізніше, вчитель, який знав голляндську мову і прибув сюди ще перед нами, сидів у суміжній темній кімнаті і слухав докладно всю нашу розмову.

За якоїсь півгодини відчинилися двері й увійшов Іван у супроводі ще двох інших повстанців, що їх я не скоро зможу забути, і то не тільки тому, що вони були нашими провідниками протягом усієї нашої подорожі. Один із них був високий на зріст мужчина, з дуже витонченим носом, більш західньоевропейського, ніж слов'янського типу. Ми ніколи не дізналися про його справжнє прізвище, що й так не було таким дуже важливим, бо ми знали б тільки його псевдонім. Тому і прозвали ми його, хоч дещо й зневажливо, проте цілком відповідно до зовнішности — Носом. Другий виглядав досить неохайно й увійшов до кімнати кульгаючи, в черевику на одній нозі і в пантофлі — на другій. Він зразу ж почав розповідати про те, що був поранений у бою, але по кільканадцятьох словах його перепинив Ніс, який знецінив цілком його героїзм, кажучи нам коротко доброю німецькою мовою, що його товариш пострелив собі випадково ногу, і то в час, коли ніякого бою не було. Обидва були озброєні радянськими автоматами, і Кульгавий витягнув з кишень три гранати і два пістолі, кладучи їх підкреслено перед собою на столі. За прийнятими в наш цивілізований час нормами, Кульгавий поводився при цьому досить необачно, поки Іван не спонукав його поховати всю зброю знову по кишенях. Після того, заявивши, що буде писати листа («Іх шрайбен Бріфт»), він почав вишкрябувати щось на невеликому клаптику паперу, тримаючи більше олівця в устах, ніж на папері. Ніс й Іван дивилися, посміхаючись, як він скручував свій «лист» у мікроскопічну рольку і хвалився, який то з нього моторний кур'єр. Протягом наступних двадцятьох днів ми мали нагоду бути свідками такої ж самої церемонії щонайменше яких двадцять разів.

Минуло яких три чверті години, коли увійшов ще один із їхніх до кімнати. Весь час нам доводилося розповідати історію нашої втечі, цим разом Носові і Кульгавому.

Новий відвідувач був насправді командиром округи. Велетень на зріст, він увійшов до кімнати таким показним способом, що й сам Гітлер на таке не спромігся б. Було багато брязкоту зброї, і його охорона, що складалася з двох озброєних до зубів вояків, стояла струнко в куті кімнати до кінця цього вечора.

МОЇ КАНАДСЬКІ ШЛЯХИ

В. ГАВРИШ

МІЙ БРАТ ТА ІНШІ ГАЛИЧАНЕ ЖЕРТВИ СОВЄТСЬКОГО ЛАДУ

I

Ми господарили з братом при допомозі чужих людей, але то так довго не могло бути. Нам було треба до хати господині. Й тому мій брат задумав одружитися. Але він був ще малолітний й мусів мати дозвіл від якихось властей. Він мав 18 років, але то за Австрії ще був малотлітний. В нас казали, що треба було мати дозвіл аж з самого Відня. Я не гадаю, щоб така мала справа мала йти аж до Відня. Певно, що її ладнало наше староство в Чорткові. Але то не важне, хто давав дозвіл. Мій брат таки дістав дозвіл женитися.

Як дістав дозвіл, тоді почав шукати дівчини й нарешті знайшов в Джурині з родини Стенів. Дівчина була дуже гарна й приємна. Весілля було в осені й, після весілля, брат привіз свою жінку до хати. Доки було тепло, то я спав у стодолі, але, як похолодніло, я перейшов спати до хати, на те ліжко, де передтим спав мій брат. Але я в хаті не почувався добре з молодим подружжям. Вони все щось шептали обоє між собою а я стояв з боку як чужий чуженик. То мене досить довго мучило й я врешті вирішив, що буде найкраще, як я з хати заберуся й поїду собі до Канади. По якійсь неспаній ночі я встав рано й кажу братові, що я хочу їхати до Канади. Брат тим дуже втішився, але тут виринула перешкода. Я ще не мав 17 років, а перед 18-тим роком життя не давали дозволу їхати до Канади. Отже треба було ждати до 14 січня 1911 р. Якось я того дня діждався. Ми поїхали з братом до Чорткова, я дістав пашпорт, брат купив мені квиток на корабель („шифкарту") і 21 березня я полишив рідне село й поїхав до Канади. Зі мною ще їхали Томків, Сеньків, І. Джега та Попіль з Білобожниці. З дороги до Львова я лише затямив, що по обох боках вагону були лавки, але для мене не було місця, то я цілу дорогу простояв. А в ваґоні подорожні курили якийсь такий міцний тютюн, мабуть „самосій", як у нас казали, що годі було й дихати. А того диму було так багато, що можна було, як в нас казали, на ньому сокиру повісити. Але я не нарікав, бо боявся, що якщо щось скажу, то мене можуть викинути з вагона. Зі Львова було вже вигідніше їхати. Але я вже про свою дальшу дорогу писав давніше досить докладно.

Тепер хочу лише згадати про дальшу долю мого брата.

Я дуже радів, як приїхав до Канади, що я так розійшовся з братом, бо для нас обох на батьківщині не було місця, хоч мені належалося вісім моргів поля й якось був би „капарив" на тій господарці. Але я то лишив братові й за тим ніко-

(закінчення на стор. 7.)

* **Невідомі злодії** вломилися до латинської церкви в Брукліні (дільниця Ню Йорку) й закрали зі статуї Божої Матері золоту корону та діямантові прикраси загальної вартости 350,000 дол. Золоті прикраси для статуї були виготовлені із золотих обручок вдів, що їх чоловіки згинули в часі другої світової війни.

* **Президент Єгипту А. Са**дат відвідав югослов'янського президента Б. Тіта. Припускають, що Садат просив Тіта, щоб посередничив у нав'язанні знову прязних відносин між Єгиптом та СССР, які тепер дуже охолодили.

* **Російський письменник** Андрій Єснявський, який був засуджений на 7 років каторжни таборів за публікацію в польському журналі „Культура" творів, в яких критикував СССР, просить совєтський уряд про дозвіл виїхати за кордон. Відповіді ще не дістав.

* **Уряд СССР та Греції** підписали умову, на основі якої совєаські пасажирські літаки, що летять до Африки, зможуть задержуватися на атенському летовищі, а зате грецькі літаки лінії „Олімпік" зможуть двічі в тижні літати до Москви.

ВЕЛИКА УКРАЇНСЬКА АПТЕКА
MARKET DRUGS LTD.
через дорогу від міського ринку (маркету)
10203 - 97 вул., Едмонтон, Алберта
Борис А. Фербей і п-і Леся Івасюк
Найбільший склад дріжджів та всіх додатків до виробу домашнього вина.
В НАС МОЖНА КУПИТИ ЕСПАНСЬКИЙ ШАФРАН

УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ ДІМ
винаймає свою залю на концерти, весілля, забави гостини та всякого роду культурні імпрези.
Телефонуйте на ч.: 479-2397; 422-8454; 429-0987
Адреса: 9620 - 109 авеню, Едмонтон

Пачки до Европи й Азії
Найстарша висилкова фірма на західну Канаду, яка висилає найкращої якости матеріяли англійського виробництва і готові речі всякого роду.
Також приймаємо речі, куплені в Канаді, за котрі мусимо брати всі оплати, що нам наложені.
Оплата за висилку пачки з Англії 15.35 дол. без різниці, чи пачка коштує 60.00 дол. чи 300.00 дол.
Висилаємо крім пачок бандеролькі з нашого товару. М. Лаврин
Overseas European Trading Co.
TEL.: 424-6860 10531 - 97 Street
EDMONTON 16, Alberta

В ГОСТЯХ НА УКРАЇНІ 1972 Р.

о. П. КРИВОРУЧКА

ЗІ ЛЬВОВА ДО ЧЕРНІВЕЦЬ

До Львова повернулися ми з прогульки в гори на час й з великим вдоволенням. Тут на нас уже ждала вечеря, а по вечері йдемо до театру. Входимо до театру й нас відразу вражає декорація задної стіни театру. Ціла стіна то один, великий орган. Здається, що цей театр мусів бути якийсь „шляхетський". Але на оглядання театральної залі нема часу, бо зачинається програма вечора.

Артистка Богдана Хітченко заповідає точки програми, а при піяні сидить піяністка. На сцену виходить артист Анатолій Паламаренко. Він читає по мистецьки деякі розділи із повісти „Кайдашева сім'я". Він дуже добрий артист і знаменито наслідує двох молодих Кайдашів. Переповідає їхнє сватання, як Кайдашиха добиває „торту" зі сватами, а відтак переповідає, як відбулося вінчання. А, після того, у спільному подружньому житті зачинаються сварки й в хаті твориться „пекло"... Отут комуністична пропаганда спихає всю вину на християнське виховання родини. Тут уже була комуністична пропаганда, яка зіпхала вину за незгідливе пожиття подружжя на християнське виховання родини. Та ще до того в не дуже смачний спосіб.

Після того на сцену вийшов співак Дмитро Гнатюк. Його бадьорий голос всевладно заволодів залею. Пливе одна народна пісня за другою. Після кожної пісні він дістає в нагороду не лиш гучні оплески, але й китиці живих квітів. Хлопчики, дівчатка та молоді чоловіки й жінки виходять аж на сцену, вітаються зі співаком і передають йому квіти. Дехто з публіки прямо кидає квіти на сцену. В перервах співає Богдана Хітченко, яка є оперовою співачкою й народними піснями розважає мило публіку. Вона теж збирає заслужені оплески.

Після концерту повертаємося до готелю й ідемо скоро спочивати, бо всі втомлені й дорогою й враженнями. До того на другий день заповіджено оглядання Львова, то знову будемо втомлені. Ми ходили чергового дня по Львові та оглядали різні установи: державні й громадські. Але то все було скоро, не було навіть досить часу приглянутися належно.

А в неділлю, після обіду вибираємося до Черновець. Цим разом їдемо вже поїздом. Поїзд Варшава, Львів, Чернівці, Одеса — ще будований мабуть за Австрії. Але вигідний, чистий з усіми потрібними уряджeннями. Ідемо в полудневo-східному напрямі. Переїздимо через наші галицькі села. Хати в більшості нові, муровані, поруч них сади та квітники, а на горбах наші стилеві церкви серед лип, каштанів та смерек. Минаємо наш княжий город Галич, а відтак переїздимо міст на Дністрі і в'їздимо у Івано Франківське (колишній Станиславів). Тут багато високих коминів, видно, що то промислове місто, бо є багато фабрик. А дальше доїздимо до Коломиї, в'їздимо на наше Покуття, минаємо Городенщину, в'їздимо на Буковину й бачимо ясно освітлені береги над Прутом. То вже Чернівці.

Виходимо з поїзду. На пероні повно людей. То люде з дооколичних сіл вийшли вітати своїх рідних, що приїхали в відвідини з далекої Канади. В кожного в руках великі китиці живих квітів, а в очах сльози радости. Всі вітаються щиро й сердечно. На пероні запанував такий милий настрій, що й описати його годі. Всі говорять, сміються, плачуть з радости й скрізь дзенить наша милозвучна українська мова. Її чути скрізь і на залізничій станиції і в автобусі, в готелі, на вулиці та в парках... Всідаємо до автобусу й головною вулицею Леніна ідемо до нового готелю Інтуриста „Буковина". Перед готелем великий парк, в якому росте багато букових дерев. Нам призначили на оглядини Черновець чотири дні. В готелі нам подають числа кімнат, в яких маємо ночувати, ми зазначуємо числами кімнат наші клунки, які послуга заносить до кімнат. Йдемо до кімнат, розташовуємося і йдемо спати. На вечерю не йдемо, бо кожний з нас мав свою приватну перекуску в поїзді то й не хочемо вже їсти.

Рано, як кожного дня, я встав, помивався, поголився, приготовив усе до Служби Божої, відчитав священичий часослов, відслужив Службу Божу й пішов в год. 9-ій на сніданя. В часі сніданя радимося, як би то дістатися до своїх рідних, що живуть на селах. Дехто радить іти до властей і старатися дістати легальний дозвіл, інші радять, ще інші кажуть, що вже бачилися з рідньою, яка приїхала до Чернівець. Радили, радили й не врадили нічого. Вийшло, що кожний буде промишляти, як йому вдасться. Поволі починають розходитися з їдальні. Деякі біля їдальні вже вітаються з родиною, що приїхала з поблизьких сіл, а інші їдуть до міста шукати дороги, як добитися до своїх сіл.

До мене вже приїхала моя родина з Галичини. Є гості з Кривча, Гермаківки, Бабинець. Заходимо до моєї кімнати, вітаємося, гостимося, радіємо нашою зустріччю й думаємо, як мені дістатися до села. Кожний висуває інший плян, але всі ми настроєні бадьоро й сподіваємося, що все закінчиться добре.

В милому настрої я провів з родиною два дуже милі дні в Чернівцях. В Чернівцях — туристи та наші гості разом засідаємо в ресторані до столів, їмо оповідаємо собі події з нашого життя та розмовляємо без перерви. Я оповідаю про мої враження з Москви, Києва, Львова та з наших зелених Карпат, а вони оповідають події з родинного життя. На столах всего подостатком. А нам час пливе скоро за жартами, дотепами, як провести пополудне, які цікаві державні, наукові та мистецькі установи варто би оглянути тощо. По обіді йдемо оглядати те, що заплянували. А на вечерю йдемо в буковий парк. Тут нам подають знамениту вечерю, а ми сидимо, сама родина, й можемо вести вільну родинну розмову. По вечері виходимо перед ресторан, оглядаємо рожі перед готелем, а відтак сідаємо на лавочки в тіні буків й ведемо дальше розмову та розказуємо наші переживання.

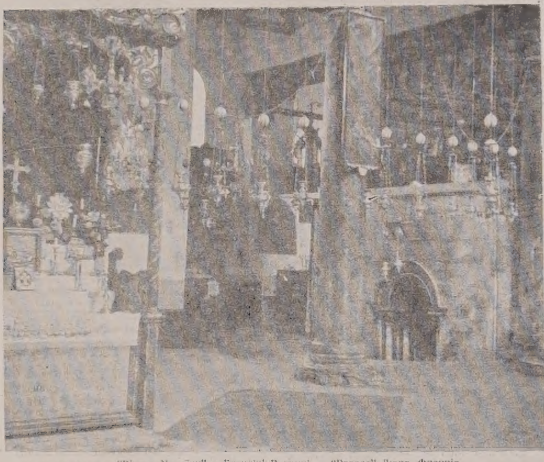

„Вівтар України" у Базиліці Вервиці — „Розерт" Люрд, Франція

Їдемо на прощу

лика родина, яка не мала пристановища. Тому там легко примістилася й Божа Мати та св. Йосиф, певно ще й з осликом, який двигав їхні невеликі тягарі. Тепер Вертеп освітлений 53-ма лямпадами, з яких 19 належать черцям-францісканам, а інші православним грекам та православним вірменам. Колись сірі стіни печери, тепер викладені білим мармуром та частинно закриті азбестовими завісами. Завіси виготовлені з азбесту, щоб в невеликому та тісному Вертепі, де горить багато лямпад та свічок, вони не зайнялися вогнем.

САДОЧОК СВ. ВАСИЛІЯ ХОДИВ КОЛЯДУВАТИ

При парафії св. Василія в Південному Едмонтоні існує діточий садочок, що його веде Сестра Служебниця Петронеля. Садочком опікується місцевий відділ ЛУКЖ. Цього року в часі Різдвяних Свят була гарна погода й діти з садочка ходили враз із Сестрою Петронелею колядувати до деяких парафіян св. Василія. Кромі того діти пішли з колядою до Преосвященного Владики Кир Ніла, який їх дуже сердечно прийняв.

Після того діти пішли колядувати до Дому пенсіонерів Пресв. Евхаристії, щоб заспівати коляди мешканцям дому. Мешканці дому були щиро зворушені відвідинами колядників й дякували їм сердечно за відвідини. Деякі мешканці дому зі зворушення плакали. Мешканці та управа Дому пенсіонерів просили Сестру Петронелю й дітей, щоб вони не забули за них й на слідуюче Різдво й відвідали їх з колядою.

КОЛЯДНИКИ У ПРЕОСВЯЩ. КИР НІЛА. Перший ряд від ліва: Кеннет Чарлесон, Тарас Ільків, Грегори Джогола, Сузан Козяк, Іван Стеблик, Владика Ніл, Марилон Байда, Лінда Дячук, Бренда Дячук, Пилип Чілібек, Джуді Лини Савчук, Каррі Петрига. Другий ряд від ліва: Сестра Петронеллл, Дерек Панчишин, Брадлей Герасимюк, Евген Боднар, Мішелля Кітт, Патрикія Кашуба, Памеля Чолак, Патрикія Бідик, Ілейн Остри, Мішелля Мальо, Грег'ро Яцишин, Григорій Шашка, Матей Осташевський.

Малі колядники парафії св. Василія в Домі пен сіонерів Пресв. Евхаристії.

УКРАЇНСЬКА СТАНИЦЯ В ЛЮРД

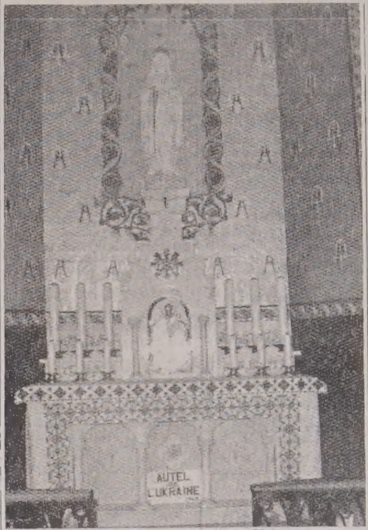

Вертеп у Вифлеємі.

За благословенням Верховного Архиепископа і Кардинала Йосифа та Прео свящ. Володимира (Маланчука) Апостольського Екзарха для українців-католиків у Франції, українські священики та вірні в Франції вирішили збудувати в Люрд українську відпустову оселю „Почаїв", ім. св. Андрея Первозванного. Тому, що українці в Франції не зможуть самі зібрати потрібної суми на цю оселю, Всеч. о. Василь Прийма, український католицький душпастир у Південно-західній Франції, а тим самим і Люрду, звертається із прохальням до українців у цілому світі, щоб допомогли своїми жертвами довершити богоугодне діло. Марійські відпустові місця в Україні тепер стоять пусткою, бо їх позамикала советська влада й не допускає туди ніяких прочан. Тому українці з цілого світу ідуть з поклоном та молитвами до Божої Матери в Люрд. Щороку побувають у Люрд тисячі українських прочан. Щоб влегшити їм побут, українські священики та вірні хочуть збудувати там відпустову оселю „Почаїв", де українські прочане могли б знайти відповідне приміщення та опіку.

Хто пришле на побудову відпустової оселі „Почаїв" 20.00 дол., дасть одну цеголку на побудову оселі. Хто пришле 100.00 дол. стане фундатором, а хто пришле 200,00 дол., стане Добродієм-фундатором української оселі.

Імена всіх жертводавців будуть вписані в Пропам'ятну напрестольну книгу, щоб завжди свої й чужі священики та прочане з цілого світу споминали в своїх молитвах всіх жертводавців як „Основників української відпустової оселі „Почаїв" у королівстві Непорочно Зачатої Пречистої Діви Марії у чудодійному Люрді".

В Люрді, в новому соборі, вже є український престіл, якого світлину залучуємо. Допоможіть своєю жертвою, щоб там постала ще українська відпустова оселя „Почаїв". А Божа Мати, заплатить стократно усім жертводавцям своїми щедрими ласками з неба та буде благословити вас та вашу родину в туземному житті, а відтак у вічному житті в небі.

Дякуючи заздалегідь за Ваші щедрі жертви на богоугодне діло, запрошую всіх, хто може приїхати, до чудодійного Люрду, що лежить у стіп високих, срібночолих Піринеїв, щоб там заспівати в честь Божої Матері, що є теж царицею України, улюблену Марійську пісню Люрду: „Вітай, вітай, Діво Маріє! Вітай, вітай, наша надіє!"

о. В. Прийма

П. С. Пожертви вічливо прошу слати на таку адресу:

L. A'bbe Wasyl PRYJMA
42, Avenue Etienne Billieres
31 — TOULOUSE 03
FRANCE EUROPE

Мої Канадські шляхи

(закінчення з 6 стор.)

ли не жалував. Мій брат господарив добре на цілій нашій батьківщині. Я то знаю не лише від нього самого, але й від других моїх краянів. Він докупив відтак ще навіть кілька моргів поля, його люде шанували й навіть були вибрали сільським війтом. Але він не натішився ні своїм господарством ні війтівством. Як прийшли советські війська до Галичини, його вивезли з дружиною, сином та двома дочками аж до Хабаровська, де вони працювали в колгоспі. Там він і закінчив своє життя. За якийсь час померла там і його дружина. Син та обі дочки живуть ще досі в Хабаровську.

Як мені писали, брат просив, після смерти Сталіна, про дозвіл повернутися до рідного села й йому відписали, що він дістане дозвіл повернутися, якщо мешканці села на те погодяться. Сільська управа скликала збори й поставила справу дозволу на поворот мого брата до села під голосування. Більшість заявилася проти провороту мого брата до села. Мені важко зрозуміти, чому наші калинівчани виявили себе такими жорстокими в відношенні до мого брата, що не погодилися на його поворот до села. Не думаю, що мій брат, як сільський війт, комусь зробив якусь прикрість. Він мав досить свого майна й ледви, чи хотів збагатитися, використовуючи своє становище війта.

Але може звичайна заздрість колишніх бідняків, яких у селі було чимало, була причиною, що вони не хотіли, щоб мій брат повернувся до рідного села, щоб бодай там померти. А може хтось із теперішного сільського проводу так наставив людей, що вони голосувати проти повороту мого брата. Мені здавалося колись що я розумів і знав добре моє рідне село та моїх односельчан. Але виглядає, що таки не знав добре свого села та моїх односельчан, бо я був би ніколи не припустив, що хтось з них буде голосувати проти того, щоб мій брат — їхній односельчанин повернувся на старість до рідного села, щоб там померти.

Як названо міську . . .

(закінчення з стор. з.)

цею справою міські радні підтвердили своє попереднє рішення голосуючи займалися, 8 „за" і 2 „проти".

Тою справою займалися крім мене й адвокат Л. Дікура, ще й адвокат Я. Росляк, проф. М. Лупул, Р. Осташевський і В. Косташ, всі члени окремого комітету КУПіП в справі багато-культурности (до речі призначеного відділу КУК, які минулого, 1972 р. приготовили окремий бріф від української спільноти і відтак його обговорювали на провінційній конференції в тійже справі.

Подав я звіт із наших „змагань" за українську назву ширше до відома, з двох причин: 1) щоб теж інші не були заскочені відповідю рішаючих чинників („Бо українці цього ніколи не домагалися"!) і 2) щоб всі знали, що за права, навіть дуже дрібні, треба часто важко змагатися, але, якщо будемо змагатися, можна неодне осягнути, коли є люди, які хотять тим зайнятися й другі організації, як прим. КУПіП вповні співпрацюють із відділом КУК, так як то є в Едмонтоні.

Самозрозуміло, що теж дуже важними є особисті зв'язки з людьми на відповідних становищах. Скрізь варто мати якщо не своїх людей, то бодай приятелів, бо до повної справедливости ще далеко, навіть в Канаді.

адв. Петро Саварин

ЗАМОВЛЯЙТЕ ТЕПЕР НАЙКРАЩИЙ ДАРУНОК В УКРАЇНУ СПЕЦІЯЛЬНІ РУБЛЕВІ ЦЕРТИФІКАТИ

За спеціяльні рублеві цертифікати ваші рідні можуть купити все, що лише захочуть за маленьку частину нормальної ціни. То так, якщо б ви йшли до крамниці із $100.00 й купили за те товару за $200.00 або $300.00, або й за більше. Спеціяльні рублеві цертифікати можна теж виміняти за готівку в звичайних рублях по найвищій ціні.

ВПОВНІ ГАРАНТОВАНІ НАЙСКОРША ПОСЛУГА

Достава в прибл. 3-ох тижнях.
Ціна за один спеціяльний рубель є $2.35.

ЦЕ Є ПОВНА ОПЛАТА.
АБСОЛЮТНО НЕМА НІЯКИХ ІНШИХ ОПЛАТ

Ви можете післати кожну суму.

ПИШІТЬ ЗА НАШИМ ДАРОВИМ ІЛЮСТРОВАНИМ КАТАЛОГОМ

Замовляйте тепер
Замовляйте лиш через

INTERTRADE EXPRESS CORP.
125 East 23rd Street
Fifth Floor
NEW YORK, N.Y. 10010
Тел.: 982-1530

ДУЖЕ ВАЖНЕ
АВТОМОБІЛІ

Лише через короткий час

ДУЖЕ СКОРА ДОСТАВА

ЖИГУЛІ ВАЗ 2101 AM $3,214.00
МОСКВИЧ 412 IE (ЕКСПОРТОВИЙ МОДЕЛЬ) $3,298.00
МОСКВИЧ 408 IE AM $3,033.00
ЗАПОРОЖЕЦЬ ЗАЗ 968 AM $2,026.00

ЖАДАЙТЕ НАШИХ СПЕЦІЯЛЬНИХ БЮЛЕТЕНІВ ЗІ СВІТЛИНАМИ АВТОМОБІЛІВ.

АПАРТМЕНТИ
ВЖИВАНИЙ ОДЯГ
ЖАДАЙТЕ НАШИХ СПЕЦІЯЛЬНИХ БЮЛЕТЕНІВ

МИ МАЄМО 23 РОКИ ДОСВІДУ В ЦЬОМУ БИЗНЕСІ І МИ МАЄМО БАГАТО ТИСЯЧІ ЗАВДОВОЛЕНИХ КУСТОМЕРІВ

Українські Похоронні Заведення в Алберті

В годині смутку по втраті дорогої особи в родині, приятеля чи знайомого, звертайтесь за сумлінною і ввічливою обслугою в похороненню, бальзамуванню і в закупленню домовини та нагробних хрестів до

Park Memorial Funeral Directors

9709 - 111 Ave., Phones: 422-2331 & 424-1633, Edmonton

Відділи в таких містах Алберти:
Vegreville, Phone 2011 — Lamont, Phone 53 — Smoky Lake
Myrnam — Vilna — Mayerthorpe — Wildwood
В. М. СМОЛИК, управитель

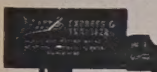

МІСЦЕВІ И ЗАМІСЦЕВІ ПЕРЕВОЗИ.
Перевози за контрактом — комерційні ціни.

Jim's Express & Transfer Ltd.
Phone: 422-6669

JACK STRONG PHARMACY
& CAMERA SHOP
10402 - 82 Ave. — Edmonton, Alta. — Ph.: 439-2844
Відкрита щодня від год. 9-ої ранку до год. 9:30 ночі
В неділі і свята від год. 11-ої ранку до год. 9-ої ночі

AUDIOTONE
THIBODEAU HEARING AID CENTRE (1968) Ltd.
John ROBERTS
10055 Jasper Ave., Edmonton
Ph.: 424-5975 Res. 484-2562

Lou Nedelec
Hearing Aid Audiotician
14 years experience
Hearing Aid Department
Third Floor
the Bay Telephone 424-0121 Ext. 328

Aaron Denture Clinic Ltd.
Затверджений дентистичний механік
Полудневий Едмонтон
10816A - 82 Аве.
Bus. 432-7035 Res. 434-0493

Українсько-канадський архів-музей

Як вже було згадано в „Українських Вістях", Архів-музей набув двоповерховий дім, щоб всі зібрані матеріяли примістити у власному будинкові. Управа Архіву-музею робить усе можливе, щоб відновити закуплений дім та пристособити його для вимог Архіву-музею, як теж придбати відповідне устаткування. Те все є злучене з великими видатками.

Тому управа Архіву-музею звертається з гарячим проханням до всього українського громадянства, якому лежить на серці справа збереження наших культурних пам'яток, прийти з допомогою в формі грошових пожертв. Цього тижня наш фінансовий комітет розіслав листи на відомі адреси українських громадян, із проханням, допомогти фінансово влаштувати Архів-музей. Хто із українських громадян нашого листа не одержить, а схоче прийти нам з допомогою, може вислати свою жертву або на нижчеподану адресу, або на адресу Української Книгарні в Едмонтоні, з заввагою, що жертва призначена Архів-музей. Імена жертводавців будуть проголошені в „Українських Вістях".

Листа грошевих пожертв ч.: 1.

Листа ч 1/49
З Едмонтону:
1. Гр. і Ст. Йопик — 500.— дол.;
2. Б. Мельничук — 250.— дол.;
3. Ю. Федунець — 250.— дол.;
4. С. Василевський — 200.— дол.;
5. інж. М. Когут — 100.— дол.;
6. С. Гуцул — 100.— дол.;
7. В. Дмитрук — 50.— дол.;
8. проф. В. Лопатнюк, Тофілд — 50.— дол.;
9. Ст. Гудзоватий, Едмонтон — 50.— дол.;
10. Ів. Логин, Едмонтон — 35.— дол.

Матеріяли прислали:
1. Д. Ст. Гудзоватий, Едмонтон — вартісні книги й давні календарі;
2. П. і М. Гарматюк, Едмонтон — дівочий народній стрій з с. Явче, пов. Рогатин, 12 ярдів домашнього льняного полотна, 1 ліжник з домашнього полотна з ручно робленою коронкою з 1890 р., 1 обрус, вишиваний на домашньому полотні, 2 чоловічі сорочки, вишиті на домашньому полотні, 3 книжки та інші речі;
3. інж. В. Кунда, Едмонтон — журнали;
4. Ів. Палагіцький, Гефорд, Саск. — 2 ювілейні книги, пашпорт і календар.

Жертводавцям наша щира подяка.

UKR. CAN. HIST.
MUSEUM-ARCHIVES
c/o 10231 - 98 Street,
Edmonton
Ph. 424-6905

ДЕНТИСТИЧНІ ЛЯБОРАТОРІЇ

Wasson Denture Clinic
10154 - 103 Street
Phone 422-4718
Certified Dental Mechanic

Burton Denture Clinic
Certified Dental Mechanics
10279 - 101 St., Edmonton
Ph. 422-3235

ДЕНТИСТИ

Тел. офісу: 422-2411
дому: 488-2350
Dr. B. N. SHLAIN
ДЕНТИСТ
428 Tegler Building
Edmonton, Alta.

Д-р А. С. НАЙ
ДЕНТИСТ
520 Tegler Bldg.
Edmonton, Alberta
Office Phone: 422-8553

Хотіли захопити совєтського громадянина

На летовищі французького міста Марсель поліція завважила, що між трьома пасажирами, що йшли до літака виникла суперечка. Поліція вмішалася в суперечку й виявила, що всі три пасажири були совєтськими громадянами. Поліція зателефонувала до міністерства закордонних справ у Парижі й відтак не дозволила совєтським пасажирам всідати до літака. Покликаний поліцією з Марселю совєтський консул ствердив, що один із совєтських громадян, якого два другі тягнули силою до літака є В. Татевоссян, має 30 років й перед кількома днями прибув до Франції з групою совєтських туристів. Після того всі три совєтські громадяни всіли до літака, що летів до Парижа, але за двадцять хвилин поліція дала доручення літакові повернутися на летовище в Марсель ,де поліція арештувала всіх трьох совєтських громадян. Виявилося, що два росіяне хотіли захопити Татевоссяна й примусити його повернутися до СССР. Поліція передала Татевоссяна до шпиталю для умово-хворих для прослідження.

———o———

Усміхніться

Звичка

Моряка із підводного судна запитали, чому його викинули зі служби на підводному судні.

— Та я мав погану звичку. Я ,як сплю, то сплю при відчиненому вікні. Я так само хотів спати й на підводному судні, як воно плило під водою. Ну то мойому командирові не сподобалося й він мене викинув з тої служби.

ОКУЛІСТИ—ОПТОМЕРИСТИ

Drs. Kozak, Church, Craig and Hunter
OPTOMETRISTS
790 Avord Tower, 2002 Victoria Ave.
Regina — Sask.
Phones: LA- 3-6009 LA 2-4347 LA 2-6024

Д-р ПЕТРО СТАРКО
Д-р Йосиф СТАРКО
Д-р ІЛЛЯ СТАРКО
ОКУЛІСТИ
230 Tegler Bldg., Edmonton
Phone 422-1248

Д-р Левко Г. Фарина
окуліст-оптометрист
522 Tegler Building
Edmonton, Alta.
Телефон: 422-8631
Екзамінує очі —
— Припасовує окуляри

Американський професор з Небраски, США, знайшов хемічний середник, яким можна припинити розмножування щурів. Винахід будуть випробовувати.

———o———

Дрібні оголошення

● Старокрайові ковдри з нашої або доставленої вовни чи пуху робимо на замовлення. Ціни приступні. Говоримо по українськи.

WOOL CARDING
9618 - 111 Ave., Edmonton
Tel.: 479-2289

———o———

КАРТА УКРАЇНИ

Карта України в англійській мові, кольорова, із вступним поясненням проф. Л. Добрянського, голови УККАмерики, в ціні по 1.25 дол. до набуття в Лізі АЦП.

Відд. УККА в Чікаго адреса:

LAUD, Inc.
841 N. Western-Ave.
Chicago, 111, 60622 — USA

Річна передплата „УВ" – тільки $6.00

ОГОЛОШЕННЯ НОВОЇ РЕЧОВИНИ, ЩО ГОЇТЬ: СТЯГАЄ ГЕМОРОЇДИ

Ексклюзивна лікувальна субстанція, як перевірено, стягає гемороїди й направляє ушкоджені клітини.

Славетний інститут для дослідів винайшов єдину в своєму роді субстанцію, що стягає гемороїди безболісно. Вона усуває сверб і прикрість до мінут і приспішає лікування ушкодженої, запаленої тканини.

В кожному випадку, коли уступав біль, стягалося також ушкоджене місце.

Найважніше з усього те, що наслідки були такі досконалі, що ця поправа тривала багато місяців.

Цього доконано новою лікувальною субстанцією (Віо-Дуне) яка швидко помагає гоїти ушкоджені клітини.

Тепер Віо-Дуне можна мати як масть і в формі під назвою Preparation H. Питайте за ним в дрогсторах. Будете задоволені, або звернуть вам гроші.

Canadian Denture Clinic
Certified Dental Mechanic
109 Baltzan Building
10156 - 101 Street
EDMONTON, Alberta
Phone: 422-8639
(гарантований дентистичний механік)

ROCKETT
AUTO BODY SHOP LTD.
Baked-On Paint — Welding
Customizing
Wm. PENTYLIUK
424-0702 10426 - 95 Street
Edmonton, Alberta

CHEKERDA'S DENTURE CLINIC
ROSSLYN SHOPPING CENTRE — EDMONTON
13562 - 97 St., Edmonton
Ph. 475-0011 — Res. 476-9627

TROUBLES?
Specialist
Automatic, Standard, Truck and Rear Ends.
Guaranteed — Lowest Prices
CLIFFS TRANSMISSION Ltd.
10635 - 95 St., Edmonton
Phone 424-4401

NOTICE FOR CHANGE OF NAME

CANADA
PROVINCE OF ALBERTA

Notice is hereby given that I, Michael Kulchicky otherwise known as Michael M. Kelly of 9216 - 110A Ave., Edmonton in the Province of Alberta, salesman intend to make application to the Director of Vital Statistics, under the provisions of The Change of Name Act, R.S.A. 1970, for change of name as follows:

1. For a change of my name to Michael M. Kelly.

Michael Kulchicky
Signature of applicant — legal name in full.
Michael M. Kelly
If known by a name other than legal name please sign also in that name.

Great Meals Start with Safeway

Have a good answer ready when they ask "What's For Dinner?"

Roast or steak? Chops or Chicken? Spareribs or Seafood? You know what your family prefers! Whatever their favorites, we have them for you at money-saving prices. We're featuring a wide variety of fine meats and go-withs to make meal planning easy. Be set with their favorite answers to the question of "what's cooking?" Shop now at Safeway where top quality and low prices give you more for your money.

Guarantee
If ever a purchase of Safeway Meat fails to please for any reason whatsoever, just tell us. We will refund your money promptly, courteously. There's no need to return the meat.

SAFEWAY
CANADA SAFEWAY LIMITED

Д-Р ВІКТОР БАЙРАК
(хіропрактор)
Dr. V. A. Bayrock
СПЕЦІЯЛІСТ ВІД ХРЕБТА, КОСТЕЙ І НЕРВОВИХ НЕДУГ, ЩО ЧАСТО СПРИЧИНЯЮТЬ БОЛІ В ЦІЛІМ ТІЛІ ТА ГОЛОВІ
9617 - 111th Ave., Edmonton, Alta.
X - Ray ТЕЛ.: офісу 422-7656 дому 479-3480

Посилаю ——— на передплату "Українських Вістей"

UKRAINIAN NEWS. 10967 - 97 St., Edmonton 17, Alta

Ім'я і прізвище ....

Адреса ....

....

(Подати в англійській мові)

ЗМІНА АДРЕСИ

15 ЦЕНТІВ

Коли змінюєте місце свого перебування, виповніть цю картку витніть та негайно перешліть на адресу Адміністрації "У.В.":

UKRAINIAN NEWS, 10967 - 97 St., Edmonton 17, Alta

Ім'я і ....

стара адреса: ....

....

Ім'я і ....

....

нова адреса: ....

(Адресу писати по-англійськи)